

GEORGE SUCHÁNEK

JÁ, KAREL GOTT A MŮJ ŽIVOT V EMIGRACI

JAK SE ŽILO
ČESKOSLOVENSKÝM
EMIGRANTŮM
V USA

 C P R E S S

Já, Karel Gott a můj život v emigraci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

George Suchánek

Já, Karel Gott a můj život v emigraci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JÁ, KAREL GOTT A MŮJ ŽIVOT V EMIGRACI

JAK SE ŽILO ČESKOSLOVENSKÝM EMIGRANTŮM V USA

GEORGE SUCHÁNEK

 P R E S S

© George Suchánek 2026

Photos © František Jirásek 2026; Jef Kratochvíl 2026; Jarmila Kutová 2026; Lenka Hatašová 2026;
Jiří Krušina 2026; Jaroslav Tatek 2026; Ivan Pajer 2026; Stanislav Peška 2026; Martina Volkmann 2026;
Josef Suchánek 2026; archiv George Suchánka 2026

Fotografie na potah: © Sunlight_s / Shutterstock.com

ISBN v tištěné verzi 978-80-264-6022-0

ISBN e-knihy 978-80-264-5950-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5994-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-6024-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

OBSAH

PROLOG	7
KAPITOLA PRVNÍ	11
Jak to vlastně všechno začalo	11
Karel a já	12
Karel v Atlantic City	16
U Karla doma	18
Carnegie Hall a moje třicetiletá spolupráce s Karlem	22
Carnegie Hall a rodina Dráčova	28
Škoda lásky v Carnegie Hall	36
Haukovi	39
KAPITOLA DRUHÁ	44
Kanadské turné 2008	44
Kanada, Edmonton, Jaromír Mayer a Jiří Traxler	50
Autogramiáda	54
New York – Karlovy 65. narozeniny	56
KAPITOLA TŘETÍ	63
Americké turné 2009	63
Největší limuzína na světě	69
New York	74
Profesionalita, slušnost a pokora	82
Karlovy vtipy	87
Moje rozloučení s Mistrem	89
KAPITOLA ČTVRTÁ	93
Waldemar Matuška	93
Zpěváci a hokej	98
Walda a jeho emigrace	106
Milan Chladil & Vladimír Menšík	109
Vtip	112
Jiří Krampol	113
Jiří Suchý a Jitka Molavcová	118
Slavnostní otevření Mánesových teras	121

KAPITOLA PÁTÁ	129
Nahlédnutí do života exotů	129
Laco Deczi	129
Lacův vtip	134
Laco a trumpeta	136
Paní Růženka	140
Arnošt Kavka zvaný dr. Swing	143
Tanec kavkan a tanečník Áda Říha	145
Jára Kohout – jak to říkal, moje nepatrná maličkost	149
 KAPITOLA ŠESTÁ	 156
Dětství a rodiče	156
Rozhodující krok do života	161
Vojna veselá	166
Vojín Buchta	171
Plná polní	176
Vojenský vtip	181
 KAPITOLA SEDMÁ	 183
Civil	183
Kuchař specialista	188
Mládežnické žně	192
Odjezd na brigádu	194
Odměna	199
Zájezd do Vídně	202
Útěk	204
 KAPITOLA OSMÁ	 208
Emigrace	208
Vídeňská policie	235
Utečenecký tábor Traiskirchen	238
Emigrantské sny	247
 KAPITOLA DEVÁTÁ	 251
Uzeniny Jelínek	251
Hotel Wimberger	254
Emigrace mého bratra	267
Odjezd do USA	269
 KAPITOLA DESÁTÁ	 282
Přilet do New Yorku	282
Restaurace Vašata	287
První setkání s krajany	289
Krajanský život	290

Česká čtvrť, Manhattan a Vašata	292
Restaurace Ruč	297
Restaurace Praha a jelení hody	298
První dovolená v USA	304
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	308
České restaurace na Manhattanu	308
Život krajanů a Vánoce	311
Vlastenectví nové generace	315
Čeští podnikatelé	317
KAPITOLA DVANÁCTÁ	328
Oslava v noblesním stylu	328
Bědřa Havelka, Ája Vrzáňová, Alena Kaňka Kohoutová	331
Americký cent a hodnota dolaru	333
Korejský veterán Charlie Obuch	336
Emil z cizinecké legie	339
Rádio Petlička a zájezdy	340
Hotel Plaza New York	345
Kalifornie	354
KAPITOLA TŘINÁCTÁ	362
Založení stavební firmy GFS Construction	362
Zaměstnanci Poláci	368
Ivan Brovkin	370
Walter Mc Moza	374
Tonda Picasso	386
George zvaný Vietnamec	391
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	395
Můj kamarád Milan a Krakonoš	395
Franta „Frank“ Fiala	397
Bratři Mašíni a Milan Paumer	412
KAPITOLA PATNÁCTÁ	422
New York a Florida	422
Krajanské plesy a organizace	423
Lovecký klub	426
Bohemka v Astorii	
a Národní budova na Manhattanu	427
Závěr cesty za štěstím	430
DOSLOV	437

PROLOG

Milí čtenáři,

nejdříve Vám musím sdělit, že máte před sebou něco, co stvořil nebo napsal člověk, který má přes osmdesát let, něco procestoval a zažil a dnes by se s Vámi rád o tyto své zkušenosti a zážitky podělil.

Moje profese kuchaře mi pomohla si zajistit práci i v těch nejtěžších dobách, kdy jsem přišel do cizí země bez finančního a duševního vybavení a znalosti jazyka. Všechny zkušenosti ve svém profesním životě jsem získal tím, že jsem jimi osobně prošel. Troufnu si říct, že si myslím, že jsem to zvládl celkem úspěšně, a jak říkal můj otec: „Každý den se koukni přes rameno za sebe, jestli jsi ten den zase trochu pokročil a svůj život jsi neproflákal a něco za sebou zanechal.“

Provozoval jsem přes 40 let dvě restaurace. Moje první, jménem Jednadvacítka, byla něco mezi barem a restaurací, tu jsme otevřeli s mým bratrem, druhá pak byla restaurace Zlatá Praha. Obě se nacházely v okrese Queens, který je součástí města New York. Vyvažovalo se tam ve velkém, byl to můj koníček. Také jsme měli obsáhlý jídelní lístek s různými sezónními nabídkami, jako vepřové nebo jelení hody. Při tom jsem pro krajany pořádal v restauraci přes víkend různé akce, jako koncerty českých a slovenských hudebních hvězd, country festivaly, plesy anebo taneční večírky. Ve stejnou dobu jsem provozoval po dobu 27 let stavební firmu GFS Construction, ve které jsem prošel všemi profesemi, jaké ke stavební firmě patří. Nabízel jsem našim zákazníkům malé opravy všeho druhu, ale hlavně jsem se specializoval na rekonstrukci a navrhování restaurací, zvláště na Manhattanu.

V té době jako bezdětný a s prosperujícími byznysy jsem si mohl dovolit investovat do kulturních akcí. Když to tak spočítám, pořádali jsme něco přes

1 200 kulturních akcí. Při tom jsem podporoval lokální hasiče, stejně jako policii a různé sportovní kluby a i jiné československé kulturní aktivity. To mi v Česku v Praze vysloužilo titul mecenáše. Za propagaci české kultury v USA jsem byl oceněn vyznamenáním Artis Bohemiae Amicis tehdejším ministrem kultury Pavlem Dostálem.

Když jsme vzpomínali a vyprávěli různé zážitky, vznikla myšlenka napsání knihy o životě krajanů naší generace. Přes 20 let poslouchám to samé – napiš knihu, napiš knihu, ať jsme zviditelnění a ať naši potomci nezapomenou na své průkopníky. Všem jsem se bránil: „Co já budu psát knihu, já to neumím a mimo to na to nemám čas. Zapojte se a dělejte taky něco vy.“ Ale bylo mi řečeno: „Kdo jiný by ji měl napsat, když ne hospodský, který nás celou dobu krmil jako máma a žil mezi námi celý život.“ Proto Vás chci připravit, abyste nečekali profesionální spisovatelské dílo, ale jenom jakýsi souhrn zážitků a myšlenek z prožitých zkušeností a situací, kterých jsem byl svědkem nebo jsem se jich přímo zúčastnil.

Nejsem a nikdy jsem nebyl milovníkem vulgárního vyjadřování a nebylo to zvykem ani v naší rodině. Jako majitel restaurace a baru musím přiznat, že mě tato okolnost trochu zaskočila a částečně donutila být více tolerantní. Přiznám se, že na začátku jsem měl tak trochu problémy, protože k hospodskému životu vulgarita trochu patří – asi jako točení piva – a je to na denním pořádku. Nebudu se držet žádných spisovatelských pravidel a napíšu vše tak, jak to bylo, aby to odpovídalo hospodské atmosféře. Musím poznamenat, že vulgarita je obsažena i v mnohých lidských moudrech a při jejím zákazu nebo vyjmutí by tato moudrost zchudla o plno zajímavosti a o přesnost. Takže opakuji: vulgarita lidová, podaná v patřičné diplomacii a použitá na správném místě ve správném množství, dává vtipům a povídkám to správné koření a je nepostradatelná.

Ve své knize se snažím respektovat všechny ty, o kterých se zmiňuji. Někde nepoužívám ani jejich pravá jména nebo nejdu do detailů. Pro některé pamětníky se to bude zdát neúplné, ale je to proto, že tak chci některé jednotlivce ochránit. Věřím, že budou i takoví, kteří budou mít na věc trochu jiný názor a pohled, ale já jsem si vybudoval ve svém životě několik zásad, kterými se řídím dodnes, a jedna z nich je: „Nevěř všemu, co slyšíš, ale věř tomu, co vidíš.“ Vybudoval jsem si je při čtení různých historických knih, což je jeden z mých

koníčků. Některé z nich byly psané na stejné téma, ale jinými autory a já jsem došel k tomu, že jejich názory se rozcházejí. Tak jsem pochopil, že ne vždy se událost stala tak, jak byla napsána, ale byla napsaná tak, jak spisovatel chtěl. A bohužel, jak jsem poznal, to platí i o spisovatelích světové historie.

Píši všechno tak, jak to bylo a jak to cítím. Vůbec mi nevadí, že se na mou hlavu sesype plno kritiky. Poslouchám to celý život a nikdy mi to nevadilo a vím o tom své. Tak nevím, proč by mi to mělo vadit teď, když je mi osmdesát pryč a mám celý život za sebou.

Kniha začíná mým přátelstvím s Karlem Gottem, na kterého stále vzpomínám. Chtěl bych se tak omluvit kamarádům a spolužákům z mého dětství, že moje kniha nezačíná historkami prožitými s nimi, jež si tak živě pamatují. Ale to je na další knihu.

Teď už mi zbývá jenom Vám popřát příjemné čtení a trochu tolerance potřebné k tomu, abyste se ponořili do mých příběhů.

Děkuji,
George Suchánek

KAPITOLA PRVNÍ

JAK TO VLASTNĚ VŠECHNO ZAČALO

Plno lidí a krajanů si myslí, že vrcholem, kterého jsem ve svém životě dosáhl, byla restaurace Zlatá Praha v New Yorku, ale není tomu tak. Restaurace Zlatá Praha, to bylo moje dítě, bylo to splnění mého snu, můj dar kamarádům a krajanům. Všechny krajanské restaurace, které jsem v emigraci poznal, splnily svůj účel, tedy hlavně svojí službou krajanům.

Při otevření své vlastní jsem často přemýšlel o jejich majitelích a co která z nich měla nejlepší. Můj vztah se zákazníky byl velice široký, a přitom velice blízký. Neustále jsem byl mezi nimi a byl jedním z nich. Stále jsem naslouchal jejich přáním i připomínkám, což bylo pro mě velice důležité, abych jim mohl dát něco víc, než jim daly ostatní restaurace. Obě tato místa se stala jejich domovem. Prostředí, hudba, jídlo, zábava, to všechno jim připomínalo domov.

Jak sami říkali, bylo to pro ně informační centrum, kde získali informace o své rodné zemi za velkou louží. Kde sehnali ubytování a práci daleko od svého domova. Za ta léta tam vznikly desítky manželství a nejrůznějších přátelství i obchodů. Kolik mých servírek a barmanek tam uzavřelo šťastné manželství... Zlatá Praha byla proslavená i každoročními jeleními hody, kterých se účastnili milovníci tohoto jídla z celého světa. Hlavně byla destinací turistů ze všech koutů světa, nejen Čechoslováků. Dekorace, prostředí, užití českého a slovenského jazyka, samotný jídelní lístek i návštěvy slavných osobností lákaly krajany a také domácí lidi, kteří se vraceli ze zájezdů z Česka a Prahy a byli plní zážitků a dojmů, o něž se chtěli s někým podělit.

Kromě desítek různých diplomů, hlavně z kulinářství, a hodnocení naší restaurace zveřejněných v New York Times, Daily News a dalších, si nejvíce vážím diplomu, který nám udělila kuchařská asociace všech šéfů slavných hotelů a restaurací města New Yorku. Po předběžné prohlídce naší restaurace si udělali rezervaci pro svou asociaci na vánoční večírek. Tato asociace si vybírá mezi etnickými restauracemi jednu na uspořádání tohoto veselí. K našemu údivu, jak nám potom sami řekli při udělování diplomu, jsme se stali první a jedinou restaurací v historii, kde pořádali vánoční večírek dva roky po sobě.

Ale již restaurace a bar Jednadvacítka se zasloužila o silnou reputaci pro naše krajany. Ta popularita byla tak silná, že na ni reagovaly i bezpečnostní orgány tehdejšího socialistického Československa, přičemž má žádost o vízum při příležitosti návštěvy pohřbu mé matky byla napoprvé odmítnuta slovy: „Není v zájmu republiky“. Během několika týdnů nato jsem dostal od otce dopis a v obálce byl přiložen výstřižek z Rudého práva: „Jednadvacítka v New Yorku – Queens, vlastněná panem JS, je doslova semeniště československých uprchlíků, kde se scházejí krajané a za zvuku českých a slovenských písní z tamějšího jukeboxu pláčou po své rodné zemi, kam se nemohou vrátit.“

KAREL A JÁ

Vrcholnou událostí byla pro mne a krajany z USA Carnegie Hall. Sám Karel řekl, že je Carnegie Hall Mekkou a snem všech zpěváků po celém světě, a pro něj samotného vyvrcholení jeho pěvecké kariéry. Obě akce, v roce 2000 a 2005 v newyorské Carnegie Hall s Karlem Gottem a Helenou Vondráčkovou, byly mými nejúspěšnějšími, později následované koncertním turné po Kanadě a Americe. Bylo to hlavně kanadské skoro měsíční turné, při kterém jsme se s Karlem ještě více sblížili a kdy se můj respekt k jeho osobě velice prohloubil a stali jsme se opravdu blízkými přáteli.

Už je to přes pět let, co Karel odešel do pěveckého nebe, a stále se mi po něm velmi stýská. Hlavně v New Yorku, když přijdu do míst, kde jsme s Karlem

strávili čas, většinou při jeho koncertech. Při tom se mi vrací vzpomínky na neskutečnou slávu, se kterou Karel opouštěl každé místo. Pořádal jsem stovky koncertů a vystoupení s nejrůznějšími hvězdami. Ne že bych si stěžoval, úspěchy byly velice uspokojivé a všechno vždycky dobře dopadlo, ale žádný z těch největších úspěchů nejde srovnávat se spoluprací s Karlem. V prvních momentech našich setkání Karel vždy prohlásil: „Jirko, jsem rád, že tě zase vidím.“ A při tom jsme se obejmuli. Musím říct, že jsem měl ty samé pocity, a nepochyboval jsem, že to bylo oboustranné a upřímné.

Než vám napíši svůj příběh, tak bych chtěl své vyprávění začít právě o něm. O době, kdy vstoupil do mého života. Psal se rok 1957. Koncem padesátých let založila skupina studentů hudební těleso, ve kterém hrál můj bratr a po jeho odchodu na vojnu jsem nastoupil na jeho místo já. Tato skupina vystoupila v roce 1957 v Radiopaláci na Vinohradech, kde hrával i každou neděli orchestr Vlastimila Kloece.

Když naše skupina hrála, oslovil nás mladý muž slovy: „Vidím, že nemáte zpěváka, já tady mám kamaráda a on by si s vámi rád zazpíval.“ Z dnešního pohledu je zajímavé, jak ho představil: „Dobré odpoledne, dámy a pánové, dovolu mi, abych vám představil zpěváka budoucnosti, imitátora černošských spirituálů Karla Matějčíčka.“ Když se nad tím zamyslím, dodnes mi stále vrtá hlavou, jak to ten člověk mohl vědět; vždyť to bylo před 60 lety a Karlův zpěv, jeho podání a prezentace se kompletně vymykaly stylu tehdejšího zpěváckého módního trendu. Vzpomínám si, že jsme po jeho vystoupení byli všichni v jakémsi šoku. Do tehdejší doby to stoprocentně nepasovalo, ale přesto to v nás zanechalo jakýsi nevysvětlitelný nový, líbivý pocit, a hlavně se to obešlo bez nikdy nechybějící kritiky – ale podstatné je, že mu to vyšlo. On už tenkrát věděl, že Karel bude superstar.

Jednou takhle Karlovi povídám: „Karle, máš ty nějaký kontakt na toho kamaráda, který tě před 50 lety představil v Radiopaláci?“ „Sám říkáš, že je to už 50 let, nebo ty snad víš o každém kamarádovi, kde po těch letech je?“ pravil Karel. Já mu odpověděl: „Karle, rád bych potkal toho člověka dnes, to musí být jasnovidec. Zeptal bych se ho, jaká by mohla tento týden vyjít čísla v loterii. Člověk s takovým přehledem by to snad mohl vědět.“

Teprve za pět let po tomto vystoupení se začalo o Karlovi mluvit, a jak on sám říkal, sám se pokoušel o začátek své kariéry. Tedy jak byl Karel uveden, tomu říkám jasnovidectví... No, věděl něco, co my jsme nevěděli. Jméno Karel Gott se dalo v médiích slyšet častěji a připomínek, které ho většinou provázely, stále ubývalo. Po návratu z vojny si pamatuju, jak jsme stáli s kamarády na Václavském náměstí pod balkonem kavárny Alfa a z prvního poschodí zněl hlas Karla Gotta, v té době už se svojí slavnou Angelinou za doprovodu orchestru Eduarda Parmy.

Vzpomínám, jak zpěvačka Vlasta Průchová vyhrála v Lucerně v soutěži Písníčka na zítřek se skladbou „Blues pro malého chlapce“. Vlasta už byla populární zpěvačkou a zpívala v kavárně Vltava. Nato tam přišel Karel a stal se jejím pěveckým partnerem. Tam se Karel usadil na delší dobu a začal si budovat svoji pěveckou kariéru. V kavárně Vltava spolu s Vlastou Průchovou uvedli ten jejich populární duet, kdy se Karel dostal poprvé na gramofonovou desku „Až nám bude jednou tolik, kolik je nám dnes“. Potom následovala první Karlova sólová skladba „Moon River – Měsíční řeka“. Jak Karel sám uznal, Vlasta Průchová byla proti němu starší generace, a navíc na profesionální úrovni, čehož si vážil, a jak mi později řekl, byla mu velkou učitelkou.

V době Vlasty Průchové ve Vltavě zpíval další profesionální zpěvák, Karel Hála. Toho jsem zbožňoval pro jeho hluboký baryton a nebyl jsem sám, pro jeho krásné, sametové zabarvení hlasu, co nás přímo fascinovalo. Po Hálově smrti mi jeho manželka Irena věnovala Karlovu peněženku s iniciálami a řidičským průkazem a také jeho motýlky, kteří doplňovali jeho na tehdejší dobu úžasné smokingy. Doprovázela to slovy: „Jirko, vy jste byli dobří kamarádi, Karel tě měl rád a ty si toho budeš vážit.“ Musím potvrdit její slova, opravdu si toho vážím a mám to pečlivě uschované ve své sbírce. Karel Gott, jak mi řekl, přistupoval ke Karlu Hálovi s velkým respektem jako ke staršímu a zkušenějšímu kolegovi, před kterým vždycky smekne klobouk. Jak jsem měl sám možnost vidět a poznat, po profesionální stránce se vzájemně vysoce respektovali a byli si velice nápomocní.

Karel Hála byl populární už na začátku padesátých let. Bohužel žil v době, kdy se ztrátou svých vlasů se částečně začala ztrácet i jeho popularita, což se projeвило jako hendikep. Za pár let nato se mentalita změnila, přišel americký

herec Telly Savalas se svým populárním seriálem Kojak a se svou typickou vizáží, vyholenou hlavou, prolomil negativní bariéru a vyholení hlavy se stalo populárním, což trvá dodnes. Karel Hála by byl v dnešní době populární nejen jako zpěvák, ale zazářil by k tomu ještě i svým osobním vzhledem. Potom pro Karla Gotta přišel slavný Semafor, kde ho angažovali Jiří Suchý a Jiří Šlitr, a po Semaforu přišlo jejich vlastní divadlo Apollo, které otevřeli spolu s bratry Štáidlovými, kde se opět sešel s Karlem Hálou.

Naše další setkání se uskutečnilo v roce 1967, když Karel vystupoval v Las Vegas. V té době jsem žil v Los Angeles v Kalifornii, kde jsem zorganizoval kolonu dvanácti aut a vyrazili jsme za Karlem do hotelu Frontier, kde vystupoval. V té době byl hotel Frontier jediný, který provozoval show s evropskými umělci. Karlovo vystoupení bylo velice úspěšné. V první řadě to nebylo jenom o pár desítkách Čechoslováků, ale mezi publikem se nacházelo i hodně lidí jiných evropských národností. A jak bylo vidět, získal si srdce také přítomných Američanů.

Když jsme se setkali druhý den, tak se mě Karel zeptal, jestli mám nějaké plány a jestli by mi nevadilo jít s ním nakupovat. Což mi opravdu nevadilo. Aniž bych se ho ptal, byl jsem trochu zvědavý, co má naplánované kupovat. K mému údivu mě zavedl do obchodu, kde prodávali videa a kazety. Až tam mi vysvětlil, že si z Německa přivezl videopřehrávač a u nás doma na to nic nemají. Že si na něj sice může nahrávat, ale jinak je to pro něj vynález moderní doby, u nás doma zcela nevyužitý. Až teď tady v Americe objevil na kazetách nahrané filmy.

„To nevíš, jaká to u nás doma bude bomba,“ říkal mi. „Tady mají na kazetách ty populární americké filmy, které u nás promítali po válce, jako Sedmá kavalerie, Pět Sullivanů, Lassie se vrací, a koukal jsem, že i Tarzana s Johnnym Weismüllerem a westerny s Johnem Waynem.“ Bylo to neuvěřitelné, s jakou chutí a vášní ty filmy vybíral, a na pultě před ním hromada jenom rostla, jak vášnivě nakupoval. Vysvětlil mi, že se blíží chvíle jeho návratu a že dobře ví, co ho čeká. „Těším se, až budu koukat na filmy, které jsem viděl po válce jako malý kluk a s kterými určitě překvapím své známé. Ale nejdřív si udělám sám pro sebe pohodový večer, nakoupím a připravím si dobrůtky a všechny filmy si roztrídím a jeden po druhém si prohlídnu. Strašně se na to těším.“

Potom mě překvapil v roce 1980, když se najednou objevil ve dveřích Jednadvacítky. Už tam jsem musel zastávat pozici jeho bodyguarda, protože Karel byl na roztrhání. Shodou okolností tam byl jeden fotograf, který si přišel na své. Ať se to Karlovi líbilo, nebo ne, stěhoval jej od stolu ke stolu, aby ho mohl s každým vyfotit.

„Karel tvrdou nepije, jenom plzeňský,“ povídám manželce. „Starej se o to, aby měl před sebou pořád láhev plzeňského.“ Když jsem později Karla odvážel na hotel, tak mu říkám: „Karle, omlouvám se ti, že ti nenechali žádné soukromí.“ „Ne, bylo to fajn, akorát já mám strašnou žízeň,“ odpověděl okamžitě Karel. Podivil jsem se: „Jak to? Vždyť jsem říkal manželce, aby se o tebe starala.“ „No to jo,“ říká, „ona se opravdu starala. Vždycky, když mne ten fotograf přesadil, tak přede mě postavila novou láhev piva, ale ta byla příliš studená a já jsem čekal, až trochu zteplá. Než se tak stalo, fotograf mě přestěhoval k jinému stolu a ona přede mě postavila zase novou přechlazenou flašku, takže jsem se ani nenapil a jenom jsem toužebně koukal zpátky, jak si člověk u mého předchozího stolu pochutnává na mém pivě.“

KAREL V ATLANTIC CITY

Bylo to myslím na našem dalším setkání, v rámci jeho koncertů pořádaných v Atlantic City, kde jsem mu mimo jiné poprvé nadhodil nápad ohledně Carnegie Hall a kde jsme měli k večeři ty fantastické steaky, ke kterým se ve vzpomínkách často vracel. Povečeřeli jsme spolu a já jenom tak mezi řečí se ho zeptal: „Tak co, Karle, jak sis užíval americké filmy?“ On se na mě zděšeně podíval, v jeho očích bylo něco varovného, a já jsem si byl okamžitě jistý, že mu na mysli vyvstalo něco hrozného...

Když delší dobu neodpovídal, tak jsem se ho otázel znovu. „Tu hrůzu mi ani nepřipomínej,“ říká. „Jakou hrůzu?“ ptám se, „snad tě za to nechtěli zavřít, že jsou to americké filmy?“ Ale on se najednou rozesmál: „To si neumíš představit, jak já jsem sám sobě naletěl.“ „Jak tomu mám rozumět, sám sobě naběhl a naletěl?“ On se nepřestával smát a začal vyprávět: „Vzpomínáš, kolik kazet jsem

nakoupil?“ „Pokud já vím, tak hodně,“ odvětil jsem. A on mi povídal: „Hodně, to byl celý kufr, ale ne malý, a aby to stálo za to, tak ten celý velký kufr byl přes váhu. Ale to je vedlejší, bez otálení jsem za něj rád zaplatil. Po svém návratu jsem musel splnit pár povinností, pár koncertů, všechny ty poučné prověrky, o čem mám nebo nemám mluvit, a potom všichni ti novináři...“

„Stále jsem se k tomu nemohl dostat,“ pokračoval, „a tak jsem na to pořád myslel, až konečně ten večer přišel. Zkontroloval jsem si doma svoje zásoby, když jsem předtím byl nucen sjezdit půl Prahy. Obklopiť jsem se vším potřebným, abych pro nic nemusel daleko chodit. Kufr s kazetami jsem otevřel, položil ho vedle videopřehrávače a posvátná chvíle nastala. Pečlivě jsem prošel kazety v kufru a vybral jsem si tu, která bude mít čest být první. Kazetu jsem vložil do přehrávače, okamžitě naskočila, ale na obrazovce se objevil jenom statický šum – sněžení. Několikrát jsem jej vypnul a zapnul, ale bylo to pořád stejné. Říkám si, nevádí, je to asi vadná kazeta, vždyť jich mám u sebe plný kufr. Vyměnil jsem kazetu za jinou, ale celé se to jenom opakovalo. Po páté kazetě jsem pojal podezření, že jsem dlouho přehrávač nepoužíval a možná se s ním něco stalo. Vzal jsem jednu ze svých starších originálních nahrávek a koukám – kazeta hraje úplně bez problémů. Tak jsem začal střídát z kufru jednu kazetu za druhou, až jsem jeho obsah vyprázdnil takřka celý. Jako zkušený mechanik, tak, jak to mechanici dělají, jsem začal kroutit všemi knoflíky a dokonce jsem začal šroubovákem štelovat přehrávací hlavu. A tak jsem to rozšteloval, že mi nakonec nehrály ani moje kazety.

Uvařil jsem si kafe, snědl dva dortíčky a koukal jsem na televizi. Zanedlouho jsem ji vypnul a šel spát. Ale pořád mi to vrtalo hlavou... Tak jsem se na to těšil, a nakonec jsem rozbil i videopřehrávač. Když jsem nemohl usnout, tak jsem si řekl, že se uklidním, vstal jsem a šel do ateliéru malovat. Později mi kamarád řekl, že zná někoho, kdo mi to opraví. Asi za týden přinesl přístroj a s ním i důležitý poznatek, že americké videokazety mi na něm nebudou hrát, protože v Americe mají jiný systém. Moc jsem tomu nerozuměl, ale on mi řekl, že v Evropě máme dva hlavní systémy: západoněmecký PAL a východoevropský SEKAM. Potom už jsou další, méně používané, ale důležité je, že v Americe se používá NTSC, takže to hrát nemůže. Na obrazovce se to projeví jenom

jako šum, sněžení. Takže jsem si sám pro sebe řekl, že nevím, jak jiní lidi, ale já mám sněžení na celou zimu.“ Zbytek už mi vyprávěl v návalu svého vlastního smíchu. A k tomu ještě dodal: „Kdybys náhodou věděl o někom, kdo má taky kufr amerických kazet a nechťejí mu hrát, tak ho za mnou pošli a já mu to vysvětlím.“

Později, když se objevily klasické VHS kazety, tak i já jsem se s tím setkal. Při pozvání různých zpěváků mi každý posílal VHS kazetu, na které měl svoje demo neboli svou videonahrávku. Objevil jsem v New Yorku několik speciálních obchodů s elektronikou, které uměly evropskou kazetu přetočit na americký systém. Já jsem měl kazety českých zpěváků s evropskými nahrávkami, mluvím o opravdových začátcích, většinou nahrané na dvě hodiny. Za přetočení na americký systém mi počítali za 30 minut 150 dolarů (byla to indická společnost) a já těch evropských kazet neměl zrovna málo. Asi po roce mi můj kamarád, co dělal do elektroniky, poradil. „Platit 600 dolarů za jednu dvouhodinovou kazetu nemá smysl, tak trochu přidej a kup si na to mašinu a udělej si to sám. Dokonce si budeš moci tu kazetu i přehrát do amerického systému.“ Tak jsme nakoupili, jak mi řekl, pomohl mi to celé zapojit a udělal ze mě experta. Já jsem si od té doby přetáčel evropské kazety sám. Dokonce i pro kamarády.

Později jsem dostal malou magnetofonovou audionahrávku, jak Karla po návratu z Ameriky zpovídali čeští novináři. Dověděl jsem se, že ta originální nahrávka musela být hodně vystříhaná, protože Karel byl Amerikou posedlý a tak okouzlen, že se divím, že ho po tom interview vlastně nezavřeli.

U KARLA DOMA

Následně začala mezi námi taková větší spolupráce. Bylo to ještě před dobou mobilních telefonů. Karel byl pořád na cestách, takže mi volával většinou z Německa s připomínkou, že až bude doma, tak se domluvíme. Při několika mých návštěvách v Československu jsem na něj čekával u něj doma Nad Bertramkou, on většinou přijížděl z Německa. Jinak jsem často za jeho nepřítomnosti nechával vzkazy u něj u paní Jandové nebo i u doktora Zítka. Paní

Jandová byla Karlova domácí hospodyně a Dr. Zítka Karlův sekretář. Ale nejvíc jsem komunikoval s paní Jandovou, protože tu jsem zastihl nejčastěji.

Od našich prvních telefonů jsme se s paní Jandovou velice spřátelili. Líbilo se mi, že prý říkávala, že pan Suchánek už dlouho nezavolał. V době, kdy věděla, že přijedu – to už mě znala –, mi řikala: „Pane Suchánek, dneska už vím, že oba s Karlem máte rádi borůvkový koláč. Tak až přijedete, tak vám udělám čerstvý.“ Někdy, když mi vyřizovala vzkaz od Karla, v kolik hodin mám přijít, tak mi řekla o půl hodiny dříve, abychom si mohli popovídat. Vyptávala se mě na krajaňský život v Americe a opravdu ji to velice zajímalo.

Při jedné z mých návštěv jsem vystupoval z taxiíku před Karlovou vilou a viděl, jak kolem chodí mladé dívky, což nebylo pro mě nic nového. Vídával jsem to skoro pokaždé, když jsem k němu šel. Tentokrát to bylo ale trochu jiné. Snad proto, že jsem nesl kytici, ke mně jedna z dívek přiběhla a zeptala se, jestli jdu za panem Gottem. Když jsem řekl ano, podala mi složený lístek. „Byl byste tak hodný a odevzdal to panu Gottovi?“ otázala se mne.

Když jsem přišel dovnitř, tak paní Jandové povídám: „Koukejte se, co jsem přinesl pro Karla.“ Přitom jsem jí lístek podal. Ona se jen pousmála. „To je normální,“ odvětila a vzala z poličky takovou broušenou misku s víčkem, kterou si pamatuju. Zamlada se jí říkalo *zucker doze* neboli mistička na kostkový cukr. Paní Jandová sundala víčko a už tam byly dva lístky. „Tyhle jsou dnešní, ale někdy jich je tolik, že je miska skoro plná,“ vysvětlila.

Karel ještě nebyl doma, tentokrát se opozdil více než o hodinu. Otevřel dveře, vběhl dovnitř a hned se mi začal omlouvat a ptát se, jak jsem dlouho čekal. Viděl jsem, jak se paní Jandová otočila a něco dělala, ale hlavně byla zvědavá, co na to řeknu. To já jsem ale ještě nevěděl, že když mi paní Jandová vyřizuje vzkaz, tak mi říká čas o půl hodiny dříve. On se otočil na paní Jandovou a povídá, že říkal o půl hodiny později. Ta mu to hned vysvětlila: „Já jsem si říkala, kdyby náhodou někde na silnici byla zácpa, abyste, pane Karle, nemusel čekat. Já vím, jak vy nerad čekáte.“ Karel se zasmál: „Tak co jste se od pana Suchánka dozvěděla tentokrát?“

Moc rád na ni vzpomínám, byla to moc hodná paní a Karla milovala jako vlastního syna. Sám Karel mi říkal, že ji má velmi rád a že si s ní rozumí.

Samozřejmě byla výborná kuchařka. Několikrát jsem zažil, když jsem na něj čekal, že si přinesla koš s Karlovým prádlem a omlouvala se mi, že to musí mít vyžehlené, než Karel přijede domů. Jak jsme si povídali, ona při tom žehlila. Koukal jsem, jak byla pečlivá, hlavně s jeho košilemi. Jednou jí tak říkám: „Paní Jandová, už jsme takoví letití přátelé, já jsem rozený Pražák, odkud jste vy?“ „To vy neznáte,“ říká mi. Zase jsem se jí zeptal, jestli je z Prahy. Ona mi na to řekla, že ano. „Já si Prahu trochu pamatuju, jak se to tam všude jmenuje,“ vysvětluju jí. „To vy neznáte, to je Indočína,“ reagovala. A já jí na to odpověděl: „Ale znám, to je Praha-Strašnice, Rybníčky za dráhou jsou Indočína.“

Přestala žehlit a překvapeně na mě zírala. Najednou se lekla a rychle zvedla žehličku: „No to bych tomu dala, to by bylo poprvé. To není možné. Lidi, co tady v Praze žijí, tak to neznají. Hlavně mladší generace to nezná pod tímto jménem. Vy přijedete po tolika letech z Ameriky a víte, kde to je.“ „Vždyť já jsem se tam narodil v té řadě domků podél tratě. Kde jste bydlela vy?“ zasmál jsem se. „Já jsem bydlela u hydrantu, jak tam byla ta pumpa.“ „Tam bydleli Kučerovi a vedle nich Vikovi,“ povídám. Doplnila mě: „No a vedle nich Routovi, to byla naše rodina, a my a jsme bydleli v tom zadním domečku.“ „Znám, měli syna Slávu,“ doplnil jsem.

Zrovna jsme se oba hodně smáli, když se otevřely dveře, a mezi nimi stál Karel a pravil: „Je vidět, že jsem o něco přišel. Řekněte mi to, ať se taky zasměji. Moje cesta tak zábavná nebyla, hlavně tady po Praze, tak po té cestě to opravdu potřebuji.“ Tak jsme mu to celé za neustálého smíchu vysvětlili. On na nás koukal a povídal: „Paní Jandová, vy pocházíte z Indočíny.“ Teď byla paní Jandová šokována ještě víc. „Já vím, kde to je, a dokonce to tam znám,“ prohlásil. To zase bylo trochu moc i na mě: „A jak to, že ty to tam znáš, takový zapadlý kout světa? Pražská periferie.“ Podíval se na mě s pobaveným výrazem: „Znám Pepíka Skupu, znáš ho?“ „Vždyť jsme spolu s Pepíkem vyrostli,“ říkám, „Pepík byl správný živel. Jeho matka je můj strážný anděl.“ Paní Jandová nabídla Karlovi borůvkový koláč s kávou a mně také, i když už podruhé, ale samozřejmě jsem neodmítl. Když krájela koláč, tak to Karel samozřejmě hned postřehl, že už trochu chybí, a povídal: „Ten je, vid’?“ Do toho paní Jandová oznámila: „Karle,

volal vám pan doktor Zítko.“ Karlovu sekretáři jsem přezdíval Razítko a to ji vždycky rozesmálo.

Paní Jandová se zeptala Karla, jestli nemá hlad, a pokud nic nepotřebuje, že tedy půjde domů. Karel se usadil a říká: „Dobrý koláč, dobré kafe, já už jsem dneska dořídil, tak si dáme to naše.“ Šel a ze sekretáře vyndal, jak říkal, ten drahocenný španělský koňak Carlos IV. Vykládali jsme dlouho do noci a on s humorem povídal: „Kdybys byl žena, nabídl bych ti, jak je někdy mým zvykem, podotýkám někdy mým zvykem nabídnout, jestli nechceš zůstat.“ Rozloučili jsme se, domluvili se na další setkání, což bylo za dva dny, a já jsem jel na hotel s hezkým pocitem po dalším příjemném večeru prožitém s Mistrem.

Bylo naším zvykem po koncertě v hotelu při našich, jak říkal Karel, důležitých debatách a jednáních za zavřenými dveřmi, že se někdy protáhly až do ranních hodin. Protože jsem se často zmiňoval o svém tatínkovi, tak on se mě na něj začal častěji a častěji vyptávat. Zamiloval se do jeho příběhů, ocenil moje vyprávění o něm, a i když ho neznal, tak chválil jeho životní přístup. Jednou prohlásil: „Vidíš, v tomhle já jsem tolik štěstí neměl. Naše názory s mým otcem byly velice rozdílné, a navíc on byl hodně tvrdohlavý a trval na tom, že jeho názor je správný, i když mnohokrát musel vědět, že nemá pravdu. U maminky jsem naopak našel velké pochopení a podporu, a to velice posilovalo mé sebevědomí.“ Často se vracel k tatínkovým životním zkušenostem, poznámkám, a hlavně se mu líbilo, když jsem tatínka citoval.

S úsměvem a v dobré náladě je často po mně opakoval. Jednou jsem mu pověděl, že mi otec řekl: „Jiříku, vidím, jak se v Americe snažíš a honíš se, je mi tě líto, ale na druhé straně ti to schvaluji. Ze své zkušenosti bych ti chtěl říct, co neuděláš a nevybuduješ do pětáctyřiceti, to už neuděláš. Po pětáctyřicetce nastává životní odpoledne. Odpoledne, to už nic nezačíněj, brzo bude tma.“ To se Karlovi strašně líbilo: „Vykašleme se na to, proč se honit, vždyť už stejně máme životní odpoledne.“ Ale potom poznamenal: „Na druhé straně, v mém případě je to jinak. Já nejenom že začínám v životním odpoledni pracovat, ale já k tomu přidávám ještě i životní večer a pravděpodobně i noc.“

CARNEGIE HALL

A MOJE TŘICETILETÁ SPOLUPRÁCE S KARLEM

Být slavný, úspěšný a dobře situovaný s sebou přináší určité okolnosti a starosti, a to se nevyhnulo ani Karlovi. Jak staré české přísloví praví „Za dobrotu, na žebrotu“ neboli řeknete si dobrovolně o pár facek. Bohužel žijeme v době plné závisti, kvůli které, někdy za pomoci posilujících návykových látek, běžné dostupných, dochází až ke zločinnosti. Karel mi často vyprávěl příběhy ze svého osobního života a často k tomu přidával: „Jirko, to jsem nikdy nikomu neřekl, nikdo to neví a chtěl bych, aby to tak zůstalo.“ Nepochybuji o tom, že každý z nás má v srdci ukrytá nějaká tajemství, která si chce zachovat. Ale občas se objeví chvíle, a to mluvím všeobecně a o většině z nás, kdy takové momenty a tato tajemství projeví touhu se někomu jinému svěřit. Jak říkáme po česku, najít svoji vrbu.

Ani nevím, jak to nazvat správně, ale ve svém životě jsem se s tím neustále setkával. Dokonce si pamatuji, že i já jsem se dostal do kritické situace a poznal jsem touhu ulevit v té době své nešťastné duši, svěřit se někomu a poznat jeho názor. Proto se při zveřejňování Karlových osobních myšlenek zmiňuji jenom o takových, které nemohou být zneužity proti němu nebo ublížit jeho pověsti a jeho věčné památce.

Byl to právě Karel, s kým jsem měl jednu velkou debatu na toto téma. Vyprávěl jsem mu, že jsem se za svůj život dostal mnohokrát do takové situace, kdy ve mně mnoho lidí našlo svoji vrbu. Nejvíce to bylo v době mých restaurací, hlavně těch chlapů byla opravdu pěkná řádka. Nikdy jsem se nesnažil někomu něco radit, ale jenom jsem vyjádřil svůj názor. Někdy jsem se tomu raději vyhnul, protože jsem viděl možnost se dostat do problémů. Když udělám celoživotní bilanci, tak jich opravdu byla pěkná řádka.

„Jirko, nevím, nevím,“ povídá takhle Karel, „ale musím o tom dvakrát zauvažovat, než ti něco řeknu. Vždyť ty jsi byl ten, kdo prozradil novinářům Karla Matějčka. Od svého začátku jsem se ani jednou nesetkal s člověkem, který si to pamatoval, který o tom věděl a který by se o tom jenom zmínil. Až přišel Jirka Suchánek, o pardon, v té době už Američan George Suchánek, a po

čtyřiceti letech prohlásil: ‚Dámy a pánové, Karel Gott nezačínal svoji kariéru jako Karel Gott, ale jako Karel Matějček!‘ Teď mi lidé nevěří, že Gott je moje pravé jméno. Ale musím potvrdit, jak jsi říkal, nikdy to nebylo proti mně nijak záporně použito.“

Přesto mi začal vyprávět. „Bylo to krátce po sametové revoluci a já jsem vyrazil z domova autem do Německa. Akorát jsem opustil Prahu, když slyším v rádiu, že onkologický ústav má možnost nakoupit pro dětskou léčbu různé rehabilitační přístroje z Německa a že na to pořádají finanční sbírku. Okamžitě jsem zastavil na kraji cesty a napsal si patřičné informace. Otočil jsem auto a jel zpět domů pro vkladní knížku. Stavil jsem se ještě v bance, nechal jsem přeposlat obnos několika tisíc marek na tuto akci pro děti a pokračoval do Německa. Na zpáteční cestě domů se mi do rukou dostaly noviny. Zaujal mě v nich pro mne velice zajímavý článek: ‚Pan Gott velkoryse věnoval část svých komunistických peněz, aby si očistil svoje jméno.‘ Takováto zpráva člověka potěší.“

Potom pokračoval dalším příběhem. Mluvil o tom, jak ho jednou kontaktovali nějakí vyděrači a s výhrůžkami po něm chtěli velké výkupné. Karel po dlouhém uvažování došel k názoru, že vyděrači by se jenom namlsali a nikdy by to neskončilo, a tak o tom informoval tajnou policii. Vyprávěl mi o tom, jak se tajná policie rozhodla, aby Karel postupoval dle plánu vyděračů a jel na schůzku s výkupným, že na ně udělají léčku. Do kufru Karlova auta Volkswagen Golf si lehl ozbrojený tajný policista vybavený vysílačkou spojenou s Karlem. Kromě toho už byl Karel v kontaktu s policejní zásahovou jednotkou, která byla připravena jednat. Karel sám řídil auto, jak vyděrači požadovali, a vedle sebe na sedadle měl tašku s penězi, které chtěli. Ale když dojel na místo, bylo liduprázdné. Tak mu policie řekla, aby tam čekal 20 minut, ale nikdo se neobjevil. Policie mu pak dala pokyn, ať se vrátí. Karel pro tuto situaci nenašel nikdy vysvětlení. Dlouhou dobu byl v nejistotě, což ještě zesílilo, když se mu v noci do jeho vily Nad Bertramkou vloupali dva zloději, ale na místě byli zatčeni a dobře to dopadlo.

Největší paradox na tom všem byl, že Petr Janda, který pravidelně každý rok jezdí do Ameriky, kde má svoje pravidelné koncerty, pořádá před odjezdem na Floridě bezvadný tradiční večírek. To je moje další letitá známost, s Petrem

Jandou, kterého mi v roce 1961 představil jeho bratr Jirka v pražské Lucerně, v níž Petr vystupoval se skupinou Sputnik a Jirka s nimi hostoval ve vojenské uniformě jako saxofonista se skladbou JED. Jirka Janda s námi před válkou hrál nějaký čas v naší dixielandové skupině. Na tom večírku jsem se setkal s mužem, který se jmenoval Tom, a on byl právě tím tajným policistou ukrytým v kufru Karlova volkswagenu. Vyprávěl mi celý příběh, který víceméně jenom potvrdil Karlovo vyprávění před několika lety. Prozradil mi, že ještě několik roků po této příhodě dělal Karlovi osobního bodyguarda. Tento muž si dnes spokojeně žije na Floridě v Sarasotě, kde si otevřel úspěšnou realitní kancelář. Karlova příhoda nás sblížila a do dneška si vyprávíme svoje příhody, které každý z nás s Karlem prožil. Není jich málo. Po letech měl Tom opět možnost se s Karlem potkat, ovšem tentokrát v Americe na Karlově koncertu na Floridě. Tam si spolu mohli na recepci opět popovídat.

Psal se rok 2000 a Karlův koncert v Carnegie Hall se blížil. V tu samou dobu probíhala v německém Hannoveru světová výstava. Karel byl zařazen do programu v československém pavilónu. Zlí jazykové ho začali pomlouvat, že na pódiu bude stát velký plzeňský pilsner a na něm bude zpívat Božský Kája, což bude reprezentace České republiky. Dokonce se to dostalo až do novin. Karla to tak rozhodilo, že odmítal v Hannoveru vystupovat a málem by zrušil i Carnegie Hall. Nakonec to však byl největší úspěch celé výstavy. Karel musel dvakrát opakovat Včelku Máju a fanoušci čekali na autogram ve frontě několik hodin. Stále mi opakoval, že to je špatná reklama. Marně jsem mu vyvracel, že je to dobrá reklama, a i kdyby, špatná reklama je taky reklama.

První vystoupení Karla a Heleny v Carnegie Hall v roce 2000 měl u krajanů úžasnou odezvu. Kromě blahopřání skoro ze všech kontinentů světa došlo k žádostem o více akcí s Karlem Gottem i s Helenou. A to hlavně v Americe a Kanadě. Jsem rád a dodnes mám z toho radost, že se mi podařilo realizovat svůj nápad a dát tyto dva profesionály dohromady, aby spolu vytvořili skvělý pěvecký duet a opět na maximálně profesionální úrovni. I když jsem pořádal stovky různých akcí, Carnegie Hall pro mne byla velká škola. Hlavně při seznamování s určitými jednotlivci, kteří ve mně zanechali velké ponaučení. Několik týdnů před Karlovým koncertem v Carnegie Hall mi zavolal z Česka

člověk, kterého jsem neznal a který mi vysvětlil, že je Karlův přítel, že by mi chtěl pomoci a že to pro Karla rád udělá zadarmo. Nazvěme ho třeba Petr. Překvapil mě svými vědomostmi o Karlovi, přímo až s profesionálními detailními podrobnostmi. Až později jsem si uvědomil, že se nedržím rad svého otce, který mi vždycky říkal: „Pamatuj si jednu věc a drž se toho po celý život. Kde se začíná jednat o peníze, tam končí kamarádství. Nikdy nechtěj nic zadarmo, ale cenu si vždycky vyjednej předem, a to na papíře.“ Jenom jako malý dodatek k tomu přidal, jak se říká, že chybami se člověk učí, jak to praví lidská moudrost. A k tomu dodal: „Uč se chybami druhých. Jak se učíš jenom svými, tak to už jsi blbej, to už na to doplácíš.“

Čas od času jsem stále něco potřeboval, jako například Karlovu profesionální portrétovou fotografii na plakát. To byly věci, o kterých měl Petr dobrý přehled a řekl mi, že cokoli budu potřebovat pro Karla, speciálně pro Carnegie Hall, tak ať se na něj obrátím, že mi s čímkoliv milerád pomůže. A opravdu, neustále mě udivoval, jak Karla perfektně znal a co o jeho profesionálním životě všechno věděl, přitom hýřil nápady a ke každému z nich mi nabídl svou asistenci.

Tak tenhle pán mi nabídl, že to není problém, že mi sežene speciální fotografii a má na to konexe. Fotografii sehnal, ale cenu neřekl. Několikrát jsem se ho na ni ptal. Určitě jsem nečekal, že bude zadarmo, a v takovémto případě už vůbec ne. Nicméně cena pořád nebyla, tak jsem mu vysvětlil, že už fotografii nutně potřebuji ke grafickému zpracování plakátů, jelikož máme zpoždění... „Tak to udělejte, domluvíme se později,“ řekl mi, ale cena pořád nebyla. Po schválení a natištění plakátů, skoro po měsíci, když už všude visely, kdy jakákoliv změna už nebyla možná, jsem od něj dostal účet, jak on říkal, speciální a kamarádkou cenu 1 200 dolarů. Jenom za poskytnutí fotografie.

To mi předtím nabídl návrh celého plakátu, že na to má známé, špičkové profesionály, a že dostane speciální cenu. Jsem rád, že jsem to nevzal díky předchozí zkušenosti na jiné akci, kdy jistý člověk, také profesionál, i přes naše požadavky všechno změnil a udělal plakáty podle svého. Navíc nám to nedal schválit. Jak on prohlásil: „Já jsem to už schválil sám.“ A přinesl plakáty, na nichž byla špatná adresa a chyběl sponzor, na poslední chvíli. Jsem rád, že jsem

to odmítl. Měl jsem obavy, že cena by byla asi hodně profesionální a věřitelé by mě asi naháněli ve dne v noci. Tak tentokrát jsem to vyřešil po svém. Plakát vyšel ke spokojenosti všech, včetně Karla i mě, vytvářel jej místní neznámý návrhář neprofesionál, ale dopadlo to profesionálně, jak pochválil samotný Karel. Když mi poté poslal účet jenom za fotografii, myslel jsem si, že se jedná o omyl, ale jak mi vysvětlil, jednalo se o skutečnost. Na vysvětlení mi řekl, že se jedná o fotografii Alana Pajera, a to je ještě prý moc dobrá cena. Jenom mě zajímalo, kolik z toho asi ten Alan Pajer dostal. Časem jsem se to dověděl, a to v následující formě. Přesně opisuji smlouvu, která se mi dostala do rukou:

V Praze dne 5. září 2000

Potvrzuji, že jsem od JUDr. XXXX XXXXX r. č. 640608/2111 bytem XXXXXX XX XXX XXXXXXXX převzal za 4 diapositivy Karla Gotta pro plakáty do Carnegie Hall 300 USD.

Alan Pajer Italxxx xx xxxxx x r. č. 480712/061

Takže za dobrou cenu 1 200 dolarů jsem zakoupil čtyři diapositivy, ale obdržel jsem jen jeden. Tak tomu říkám talent. Za 300 dolarů koupil čtyři a za 1 200 prodal jeden, takže měl ještě tři další na prodej. Proto jsem mu přestal věřit.

Asi tři týdny po Carnegie Hall jsem od něj dostal další účet na 860 dolarů. Zavolał jsem mu a zeptal se, za co ty účty jsou. Tak mi řekl, že za reklamy, které dělal v novinách. Tak jsem napsal, aby mi poslal výstřižky těch reklam, a on mi odpověděl, že to byly výtisky před vystoupením v Carnegie Hall a že výstřižky už nemá. Nakonec mi poslal účtenky, které jsem mu již zaplatil.

Tak tento člověk mě sám kontaktoval a nabídl mi svoji spolupráci, jak říkal, „pro Karla samozřejmě zadarmo“ a že to pro něj rád udělá. Mimo jiné vymyslel věci, což bylo pro něj určité výhodné, jako články do novin a různých magazínů, o které jsem ho ani nežádal. Všechny tyto záležitosti, o které se staral, přivedl až do tak časově kritického bodu, že jsem neměl jiné východisko než

na poslední chvíli shánět někoho jiného. Dohodil mi fotografa, kameramana, novináře a vůbec všechny lidi, kteří se z Karlovy strany na tom podíleli.

Po tomto všem jsem si jasně uvědomil, že jsem pěkně naletěl. Pamatuju, jak se manželka zlobila, že jsem všechno zaplatil. Ale dostal jsem se do časových problémů a opravdu jsem nestíhal. Tak jsem jí vysvětlil, že mi nezbývá nic jiného než zaplatit. Jenom jsem jí k tomu dodal, že otec mi vždycky říkal: „Suchánci vždycky platili svoje účty, tak, Jirko, ani ty nedělej dluhy.“ Všichni byli doporučení od něho, on pro ně vyjednával i kasíroval peníze, takže kolik dostali oni, ani nevím. Když jsem mu vysvětlil, že můžu získat profesionály za poloviční cenu, tak mi to odůvodnil tím, že to jsou všichni Karlovi oblíbení a osvědčení profesionálové, se kterými rád pracuje, a pro Carnegie Hall bychom mu to měli dopřát.

Na jednu věc jsem velice dbal a sám si to hlídal – že Karel jako hvězda musí dostat jen to nejlepší, a taky to tak vždycky bylo, i tentokrát. V Carnegie Hall jsem fotografovi zaplatil speciální povolení, že nemusel fotografovat jenom zezadu sálu z části oddělené zábradlím, ale za 550 dolarů se mohl pohybovat po hledišti až k páté řadě. Nejenom u Carnegie Hall, ale na každém Karlově vystoupení jsme dbali a vybírali ty nejluxusnější haly i limuzíny a nakonec pořádali luxusní večírek. Každý, kdo v tom všem byl zapojen, ode mě věděl, že všechno musí být jen nej.

Třeba na Karlově turné po Americe nám Rado Dráč sehnal na Floridě k pronajmutí limuzínu s reklamou „největší limuzína na světě“. Limuzína značky Cadillac měla vzadu dvojitou nápravu. Byla zaparkovaná mezi ostatními v garáži a vedle ní stály populární limuzíny typu Lincoln. Limuzína Cadillac byla dlouhá jako dva a půl lincolnů, které stály vedle ní. Řeknu vám, normální smrtelník si něco takového neumí představit. Zadek auta byl bez střechy, tzv. „sun deck“, to je terasa na opalování. Pohled dovnitř byl ohromující. Když jsme nastoupili, připadali jsme si jako na Hradě ve Španělském sále. Abnormální luxusní sedadla, samé záclonky s atraktivními světýlky a dva bohatě vybavené bary. Karel se na mě podíval a okamžitě na něm bylo vidět překvapení. Vzápětí povídá: „Cos mi to objednal, vlak? Vždyť jediné místo, kde to může zaparkovat, je Václavské náměstí. Já nevím, co mám na to říct, připadám si jako Alenka v říši

divů. Mám pocit, že se mě snad zmocňují nějaké mrákoty. To je Moulin Rouge na kolečkách. No, Jirko, musím říct, že tvoje nápady jsou ohromující, ale hlavně nekonečné. Ty jsi jediný, od koho můžu takové věci očekávat.“ Povzdychl si a pak ještě dodal: „Je to protentokrát všechno, anebo můžu ještě očekávat nějaké další překvapení?“

CARNEGIE HALL A RODINA DRÁČOVA

Rodina Dráčova, Rudy a Ema jsou původně z Prešova, odkud pochází i manželka mého bratra, Melanie. Obě rodiny se znaly už na Slovensku a už tam byl mezi nimi velice blízký rodinný vztah, což naše přátelství urychlilo. Musím říct, že jsou to lidé, kteří by vám klidně odevzdali své srdce. Po tolika našich společných úspěšných akcích spolupráce sice skončila, ale naše přátelství trvá dodnes. Po skončení Rudyho práce v New Yorku koupili v Prešově byt a natrvalo se odstěhovali zpátky na Slovensko. Ale přesto jsme stále ve spojení. Nechali tady svoji dceru a syna, kteří tu založili svoje rodiny a při tom všem v době našich kulturních aktivit byli velkou pomocí. Tady bych potvrdil přísloví, a to v plné míře, když řeknu, že jablko nepadá daleko od stromu. Ale hned k tomu musím přidat druhé přísloví, které praví, že učedník může i předčít mistra. Mám teď na mysli jejich dva potomky, syna Rada a dceru Mirku.

Rado Dráč je neskutečně talentovaný mladý organizátor a podnikatel. Co si z naší spolupráce pamatují, tak měl známosti a kontakty, kam se jen podíval. Byla radost s ním spolupracovat a naše veškeré finanční dohody, potvrzené jenom podáním ruky, fungovaly skvěle.

Což mi připomíná jednu příhodu, kdy jsme několik dní před vystoupením v Carnegie Hall zjistili, že samotný koncert je podle čísel návštěvnosti mimo finanční nebezpečí. I díky Karlovi a Heleně, kteří se oba s respektem ke jménu Carnegie Hall velkoryse zřekli honoráře. Přestože už nebylo moc času, díky rodině Dráčových jsme to stihli, a jak bylo řečeno, dali jsme této akci královskou korunu. Hned druhý den po koncertu v Carnegie Hall jsme zorganizovali plavbu na luxusní privátní lodi *Star of America*, a to

vyhlídkovou cestu okolo Manhattanu a sochy Svobody pro 100 lidí a hned bylo vyprodáno. Díky tomu, že nám počasí přálo a byl krásný slunný den, obdržela akce nejvyšší hodnocení. Účastníci a fanoušci na této plavbě měli možnost osobního setkání s Karlem a Helenkou. To všechno souviselo se zajišťováním limuzín, bodyguardů, občerstvení a tak dále, což zařizovali opět Dráčovi.

To mi připomnělo další, ale tentokrát ne zrovna příjemnou příhodu.

Při nastupování na loď seděli členové posádky u vchodu a přísně kontrolovali, aby byl dodržen počet pasažérů kvůli dodržení zákona o bezpečnosti lodi. Vzhledem k tomu, že se nástupní doba pasažérů na loď poněkud prodloužila, několik z nich si šlo zakouřit na břeh a na chvíli opustili loď. Já s Karlem jsme stáli také na břehu a pozorovali tu celkovou pohodu, navíc Karel jako obvykle vítal všechny cestující a všechno bylo korunováno krásným počasím. Vedle nás stál malý hlouček mužů, kteří spokojeně pokuřovali.

Kapitán mi z lodi dával znamení, že je čas k odplutí. Říkám mužům vedle nás: „Pánové, je čas dokouřit, budeme zvedat kotvu!“ Kuřáci odešli na loď a já jsem čekal na Karla, až se vyfotografuje a rozloučí s fanoušky stojícími na břehu. Vcházíme s Karlem na loď a kapitán mi povídá: „Tak, boss, zadrž, ty a tady superstar,“ a přitom ukázal na Karla, „vy dva jste přespočetní.“ Já na to, že se omlouváme, a vyndávám peníze, abych mu zaplatil dva lístky. On se pousmál a povídá v dobrém úmyslu: „Tady nejde o peníze za dva lístky, tady jde o moji licenci. Je mi líto, ale já nemohu mít ani jednoho pasažéra navíc.“

Kouknul jsem se na kapitána a potom na Karla a říkám: „Co s tím budeme dělat?“ Kapitán mi povídá: „Říkám to nerad, a opravdu bych vás dva nechtěl vidět mávat ze břehu.“ Já mu říkám, jak je možné, že prodali dva lístky navíc. Kapitál byl zřejmě člověk, který na svém úsměvu postavil svoji celoživotní kariéru. Opět se usmál a pravil: „Já ti to vysvětlím. Ti muži, kuřáci, co jste se s nimi na břehu bavili, tak jich vyšlo ven pět, ale vynesli dva lístky navíc a tam je dali svým dvěma kamarádům, takže jich nastoupilo celkem sedm.“ Přistoupili k nám starší manželé a muž říká: „Ti pánové kuřáci se s námi bavili a říkali, jak si skutečně svůj životní sen podívat se do New Yorku a ještě na Karla Gotta a Helenku Vondráčkovou v Carnegie Hall, a teď ještě ta vyjížďka lodí. Říkali nám, že sice vykrváceli své úspory, ale stálo to za to.“

Dověděl jsem se, že se jednalo o české turisty, ale nijak mi to nepomohlo, protože na nějaké vyšetřování nebylo ani pomyslení. Později, při jízdě na lodi, jsem měl možnost setkat se s tou skupinkou kuřáků a dát se s nimi do debaty: „No, hoši, zapomněl jsem, jak to u vás doma chodí, a přiznám se, že jste mi pěkně zamotali hlavu.“

Vrátíme se však ke kapitánovi, který mi povídá: „Nerad ti to říkám, ale to není moje starost, já musím jenom dodržovat zákony.“ Než jsem byl schopen něco říct, nechal se slyšet Karel: „Já s tím nemám problém, já tady na vás počkám.“ Já mu na to: „Tak, Karle, nevím, jestli to, co jsi právě řekl, je víc vtipné, anebo logické, ale oboje je neuskutečnitelné a vůbec by mě nepřekvapilo, kdybys po mně chtěl, abych za tebe příště zpíval.“ Opravdu jsem bezradně stál a viděl to tak, že než se oni s lodí vrátí, budu muset pozvat Karla někam na pivo.

Za normálních okolností bychom tuto myšlenku s radostí oba uvítali, jen my dva si nerušeně popovídát. Ale tady byla jiná situace, ti fanoušci jsou tam jenom kvůli Karlovi.

Jinak podobné situace mi nebyly cizí. V Česku jsem něco podobného zažil několikrát, ale vždycky tam bylo řešení (chtěl bych poznamenat, že mluvím o tehdejší době) – prostě jsem sáhl do kapsy a sundal tu populární americkou gumičku z dolarových bankovek a za pomoci kompromisu bylo vždy neštěstí zažehnáno. Ale tady byla situace víc než vážná a já jsem opravdu věděl, že to nebude fungovat. Co jsem nevěděl, bylo, jak z toho ven.

Kvůli neustálým kolemstojícím fanouškům okolo Karla se zpráva po celé lodi rozšířila jako lavina. Najednou ke mně přiběhla nějaká paní: „Pane Suchánku, já tu mám malého syna a on se vzteká a stejně nechce jet, já vám můžu dát jeho místo, na břehu nám zůstává rodina s malým dítětem, tak oni se o něj postarají.“ Karel mi na to povídá: „No tak vidíš, právě sis koupil lístek, můžeš jet.“ „Karle, srandičky, srandičky, kdybys ti aspoň mohl koupit dětský lístek, aby tě tam pustili.“ Karel ve své vtipné a absolutně perfektní náladě už od zakončení koncertu pravil: „Ne, to není nutné, já vám tady hezky zamávám. Já to umím, uvidíš, jak se to bude líbit.“ „Karle,“ říkám, „tak tohle není špatný nápad. Víš co, já skočím na loď pro Helenu a budete mávat ve dvou. Dneska je krásný počasí, ale to by bylo asi poslední slunce,“ a ukázal jsem na oblohu,

„které bych zažil. To by mi přinejmenším uřízli hlavu a hodili ji tady do řeky Hudson.“

Najednou ke mně přistoupila jedna naše známá Slovenka, Julka Hrbalová, která stála nablízku, a povídá: „Jirko, já vidím, že se nikam nedostanete, a dokonce jsem si všimla, jak ti teď, během té debaty, začaly šedivět vlasy.“ S někým jiným bych začal polemizovat, ale v tomto případě měla navrch i po profesionální stránce – Julka je totiž kadeřnice, naše rodinná přítelkyně, a já se k ní chodím stříhat. „Já se vzdávám svého lístku,“ prohlásila. „Pan Gott tam musí být a ty taky, vždyť už tam na vás všichni čekají.“ Tak touhle cestou, dodatečně, i když ne poprvé, bych ještě jednou chtěl Julce moc poděkovat za její velkorysost. Nejenom že si nevzala ode mne vrácené peníze, ale ušetřila moji hlavu – pravda, dočasně – před útokem šedin. Později jsem jí udělal radost několika cédéčky Karla Gotta.

Musím prozradit, že Julka je naše letitá kamarádka, jedna z těch, co nosí srdce na dlani. Vzpomínám si na jednu příhodu. Byl jsem zrovna nějak nemocný a Julka mě přišla potěšit svojí návštěvou, a to v jejím stylu. Já doma se dvěma ženským, které se o mě dobře staraly. Julka se dozvěděla od manželky, že jsem marod, a hned mi zavolala. S lékařskou péčí, co mě bolí, jestli mám co jíst, tak povídám, že jídla mám plno, ale nemám na něj chuť. To jsem neměl říkat.

Ten samý večer v 9 hodin někdo zvoní na zvonek jako blázen. Kde se vzala, tu se vzala, mezi dveřmi stojí Julka. No řeknu vám, tašek plno, že ani nemohla projít dveřmi, a za ní ještě taxikář, který jí s taškami pomáhal. A teď to začalo, vyndala ubrus a položila mi ho na prsa. Pane bože, tři druhy polívek, a začala vyndávat kastrůlek za kastrůlkem. „Julka, já jsem ti říkal, že jídla mám dost, ale nemám moc velkou chuť k jídlu.“ Ona mi hned na klín podala misku s polívkou, vyndala lžíci. „Tady máš sůl a pepř a jez, ještě je teplá.“ Říkám si sám pro sebe, že to snad není možný, ona mi chce otevřít na prsou restauraci. „Proto jsem ti přinesla několik druhů, aby sis vybral.“ „Kristepane, kdybych tohle snědl, tak přiberu 20 kilo,“ říkám. Vzal jsem si jednu polívku a prohlášuji, že už nemůžu. Julka bere ode mě misku s polívkou a začne mi uvazovat ubrus pod krkem. Překvapeně koukám, co to dělá, ale ona už má v ruce nůžky a hřebec. Cvak, cvak, cvak, a než jsem se nadál, byl jsem ostříhaný. „Potřeboval jsi to,“ usoudila.

Bylo asi před půlnocí a ona najednou vyskočila a povídá: „Já musím domů, zítra musím péct dort pro svou vnučku. Má narozeniny, pozvala si asi deset dětí. Potřebovala bych český tuzemský rum pro aroma, ale nikde ho nemůžu sehnat.“ Říkám manželce, aniž by to Julka slyšela, ať jí dá flašku, takže postavila před Julku půllitrovku rumu. Té jenom zazářily oči: „No teda, vy jste moji andělé.“ Za dva dny zase Julka přišla a já se jí ptám: „Tak co, jak dopadl dort?“ „Výborně, byl sněžený v momentě, jenom se po něm zaprášilo. Dokonce se mě ptali, jestli mám ještě. Ten dort udělal takovou atmosféru, že se děti bavily a tak vyváděly, že nechtěly jít ani domů. Snědly ho celý samy, že na maminky nic nezbylo. Jedna z maminek dokonce za mnou přišla a ptala se mě, jestli bych jí neupekla taky takový dort, že její syn bude mít za měsíc narozeniny.“ „Tak fajn, Julka, teď už máš rum, tak můžeš dělat dorty,“ povídám jí. Podívala se na mě dlouhým nechápavým pohledem: „Jak to myslíš?“ Já říkám: „Vždyť to byla půllitrovka, to ti vystačí na několik dortů.“ Chvilku mlčela a pak: „No, já jsem to tam dala všechno.“ „Julko, ty jsi tam dala celou láhev?“ ptám se. „To se dává jenom trochu pro aroma i pro dospělé lidi a ty jsi říkala, že je to dort pro desetileté děti. To se potom nedivím, že tak vyváděly a nechtěly jít domů.“

Později jsme mluvili s maminkou její vnučky a ona mi povídá: „Já jsem Julce pomáhala a ten dort jsem nesla a bylo mi divné, že je tak strašně těžký, ale chutnal jim moc.“ Kdyby to ti rodiče věděli... Ale hlavní je – žádný problém z toho nebyl, děti se dobře bavily a všechno dopadlo dobře. „Julko, ty jsi vlastně ty děti opila.“ Koukla se na mě a povídá: „Jaképak opila? Aspoň poprvé se ty děti mohly cítit jako dospělí.“

Teď zase zpátky na loď. Ale to už byl první signál pro mě, že i když nálada na lodi byla bezvadná, počasí jsme si lepší přát taky nemohli, tak to není žádná záruka, že problémy jsou u konce, ale naopak, že pro mě samotného tento začátek nevěstil nic dobrého. Zavola jsem několik lidí na přídi lodi: „Pojďte, vyřídíme finance.“ Všechny tyto platby měly být z mé strany, až na jednu, kde se jednalo zase o člověka, který mi pomáhal v českých záležitostech doma v Česku. Mluvil jsem již o něm a nazval ho Petr. Vzpomínám si, když o několik let později, při přípravě plakátu Karlova turné po Kanadě, jsem zavolał jedné známé profesionální fotografe Lence Hatašové a požádal ji o jednu Karlovu fotografii.

Lenka mi jich poslala 12 se slovy: „Jirko, snad si jednu vybereš.“ Po vybrání fotografie jsem se zeptal, co budu dlužen. „To je pro našeho milovaného Káju a pro tebe, hodně štěstí,“ vzkázala. „Lenko,“ říkám jí, „nechci to zadarmo, vím, že je to tvoje živobytí.“ Ona na to: „To neřeš.“ Proto bych chtěl touto cestou ještě jednou Lence poděkovat a říct jí, že si to pamatuji a vážím si toho, děkuji. Občas jsem se sem tam o Lence doslechl, a to vždycky v dobrém.

Při těchto přípravách jsem se dostal do časového presu a šlo mi jenom o jedno: aby Karel byl spokojený a všechno mělo maximální a profesionální úroveň. Vyřízení všech formalit Carnegie Hall bylo neuvěřitelně náročné, dále zajištění pracovních víz, povolení pracovních odborů (když zjistili, že se jedná o Carnegie Hall, vyřizování pracovních víz začalo od začátku). Prokádrování samotného Karla (což bylo nejnáročnější, předcházelo tomu čtyři a půl roku, což mi generální ředitelka odůvodnila tím, že se jedná o zpěváka – ne operního, a ještě k tomu z východní Evropy) a potom na poslední chvíli prolustrování Heleny, všech muzikantů, fotografa, zvukaře, vizážisty pro Helenu Zdeňka Fencla a plno dalších jiných formalit, o kamerových a novinářských štábech ani nemluvě. Dále, co zajišťovali druzí: limuzíny, květiny, bodyguardy, stravování a další. Takže jsem toho měl hodně, hodně platil a byl jsem vděčný každému za jakoukoliv pomoc.

Petr mě požádal, abych mu něco v Americe zajistil a že mi to zaplatí, až přijede. Jednalo se o částku něco málo přes 800 dolarů. Ale jak čas běžel a on u nás byl už přes týden, přibližoval se den odjezdu a on se k placení stále neměl. Řekl jsem mu, aby mi peníze přinesl na loď, že musím všechny vyplatit.

Musím dodat, že v současné době, po našem koncertu v Carnegie Hall, měla koncert v Madison Square Garden Barbra Streisandová. Jak bylo uvedeno – její poslední koncert. Barbra Streisandová byla zpěvačka, která měla nejvíc posledních koncertů, dokonce ji za to i veřejně kritizovali, ale přesto byl její koncert kompletně vyprodaný.

Petr se mě ptal, kde by sehnal lístek. Řekl jsem mu, že lístky jsou už dlouho vyprodané. On přesto před vystoupením šel a před Madison Square Garden od tak zvaných skalperů – podvodníků – si lístek koupil. Ovšem lístek byl falešný, takže ho tam nepustili. Následky byly katastrofické, lístek

ho stál přes 200 dolarů, šel do prvního baru a tam se za další peníze parádně opil. Potom mu už jen za mírného „přikrmování“ tento stav vydržel až do doby odjezdu.

Na lodi jsem měl v kapse několik obálek a na každé jsem měl napsáno, kolik v ní je a komu obálka patří. V jednom případě bylo v obálce méně o 800 dolarů. Byla to část platby pro Rada Dráče za limuzíny, bodyguardy a potom pár dalších služeb, které pro mne zajišťoval. Další platby byly za pronajímání hudebních nástrojů, květiny a tak dále. Stojíme na přídi lodi, když rozdávám lidem obálky s penězi. Radovi podávám druhou obálku: „Rado, v téhle je o 800 dolarů méně, ale ty ti tady dá Petr.“ Načež jsem ho požádal, aby mu je předal. On sáhl do kapsy, vyndal obálku a podal ji Radovi. „Je tam 800 dolarů?“ tážu se ho. „Samozřejmě,“ odpověděl. A Rado strčil obálku do kapsy. Po dobu, kterou Petr strávil s námi v Americe, mi dal dost důvodů k tomu, abych mu moc nevěřil, a to hlavně kvůli jeho sklonům k alkoholu. Nedalo mi to a povídám, jenom tak pro pořádek, ať to přepočítá. Rado obálku vyndal, kouknul na ni a povídá: „Je zalepená.“ A strčil ji zpátky do kapsy (tady není zvykem v podobných případech obálku s penězi zalepovat). Opět mu říkám: „Přepočítej to, a to teď a tady.“ Obálku vyndal, roztrhl ji a začal peníze počítat. Chyběly tam dvě stovky. Otočil jsem se na Petra: „Petře, tak co ty na to?“ Petr na to jenom pokročil rameny a řekl, že nemá. Omluvil jsem se Radovi, sáhl jsem do kapsy, vyndal peníze a Radovi jsem podal dvě stovky. „Petře, později,“ prohlásil jsem. Ovšem ono později se už nikdy nekonalo.

Jak jsem pak poznal, Karel měl Petra už dávno dobře proklepnutého a věděl, co od něj může očekávat. K mému podivu s ním i Helena měla ty samé zkušenosti, dokonce jí jeden čas dělal manažera a při zakončení jednoho jejího turné ho musela odvézt na protialkoholní stanici. V Carnegie Hall mají velice přísná pravidla, on je porušil a mně hrozila pokuta 10 000 dolarů. Díky sekretářce manažerky – ona byla hodná a celkově mi pomáhala, protože jsem jim do kanceláře nosil dortíčky – jsem se z toho na její radu dostal. Co se vlastně stalo: Když Helena dozpívala, Petr v opilosti odstrčil divadelní ochranku, ženu, která hlídala cestu na jeviště, a vtrhnul tam a šel na pódium Heleně gratulovat. Za to se tam houpala ve vzduchu pokuta 10 000 dolarů. Když se Karel dověděl

o několika platbách, které jsem Petrovi předal, tak mi řekl: „Za to sis mohl koupit svoje vlastní fotostudio.“

Rado si vzal na starost veškerou přepravu a limuzíny Karla Gotta a Heleny Vondráčkové a po celou dobu trvání pobytu na sebe převzal veškerou zodpovědnost za jejich zajištění, a to ve velice noblesním stylu, jak jsem si přál. Opět mě nezklamal, pro Karla přivezl bílou limuzínu Rolls-Royce a zajistil i další limuzíny už při první přepravě z letiště. O jejich ubytování, což bylo v hotelu Wellington jenom přes ulici, se postarala Miluška, moje manželka. Karel všechno opět ocenil. I když jsem Karla dobře znal, za celou dobu naší spolupráce jsem se ho snažil dobře prostudovat a seznámit se s jeho názory na určité věci. Velice jsem oceňoval, jak si při své profesionální zaneprázdněnosti uměl udržet přehled o věcech okolo. Hlavně těch, které se týkaly zajištění jeho budoucího koncertu. Neustále se mě ptal, jestli je všechno zajištěné a v pořádku. Čím víc se jeho koncert blížil, tím se jeho starosti zvětšovaly a bylo jich víc než dost. Jinak jsme byli velcí kamarádi a neustále jsme se bavili na různá témata, počínaje jeho kariérou přes politiku, historii a konče jeho malováním a soukromým životem. Navíc to byl opět Rado, který pro Karla a Helenu zajistil čtyři bodyguardy. Šlo o Radovy kamarády, kteří pracovali jako profesionální bodyguardi pro Organizaci spojených národů.

Vždycky jsem si vážil dovednosti našich domácích kuchařinek a rád jsem je při jejich vaření obdivně sledoval. Jejich pečlivost a důslednost a hlavně lásku, kterou do toho uměly dát. Radova maminka, Rudyho manželka Ema, určitě patří mezi nejlepší kuchařky, které jsem kdy poznal. S Mirkou, její dcerou, se navíc postaraly o květiny, o krásné gratulantky i další věci. Rudy Dráč svým přístupem k celé akci vždycky prokazoval obětavost, profesionální schopnosti i zkušenosti. Při naší návštěvě Evropy jsme je několikrát na Slovensku navštívili. Dokonce jsme spolu strávili i několik dovolených jak v Americe, tak i na Slovensku. Vždy se postarali o velkou oslavu, což bylo k naší spokojenosti, a už dopředu se dalo předpokládat, že nálada nudná nebude. Moje poděkování patří rodině Dráčových za všechnu tu obětavou práci, kterou s námi do našich akcí investovali. Vždy, když se sejdou lidi – jak se říká – se stejnou krevní skupinou, tak jde vše snadno. A to byl i náš případ.

ŠKODA LÁSKY V CARNEGIE HALL

Kulturní akce, které jsme pořádali, začaly být častější a nabíraly větších rozměrů, a tak a naše původní spolupráce pouze s manželkou Miluškou začala být nedostačující. Cítili jsme, že začínáme mít problémy to sami zvládat. Manželka se jako vždy starala o veškeré ty papírové věci, jako je předprodej vstupenek, příprava veškeré grafické práce až do konečného výtisku reklamních plakátů a reklamy na internetu. Dále se starala o najímání pracovních sil na žádost zákazníků, hlavně těch, kteří dojížděli z větší dálky, také o zajišťování noclehu nebo tu byla pro ty, kteří po práci nestihli nic sníst a chtěli nějaké rychlé občerstvení. To, včetně chlebičků různého druhu, párků a jiných, ale většinou studených a salámových mís, nám zařídila a připravila naše vlastní restaurace. Také štrůdl nebo nějaký koláč se občas hodil. Byla tedy zapotřebí příprava, eventuálně dovézt stoly a všechno, co k servírování patří včetně suvenýrů, a v zimě zajistit šatnu a k tomu všemu obsluhující personál. Ono to ale není všechno. K tomu ještě přibýlo plno dalších prací i personálu a starostí.

Takže manželka se už měsíce a týdny před jakoukoliv akcí musela o všechny tyto věci postarat a zajistit je. Co mne vždy potěšilo, bylo uznání samotného Karla Gotta. A ten to vždy ocenil. Nikdy nezapomenu na jeho výrok po Carnegie Hall, když prohlásil: „Jirko, když o tom tak uvažuji a mám možnost do toho nahlédnout, tak tomu ani nechci věřit, že ty, hospodský, a sám s manželkou a s několika kamarády jste schopni dělat akce takového rozsahu a v takové noblese jako tuhle Carnegie Hall. Takové akce u nás dělají celé týmy profesionálních agentur a kolikrát jsou u toho občas i problémy a vy to všechno zvládáte sami ještě i s občerstvením a obchodem se suvenýry, kde navíc ještě objednáváš věci až z České republiky. Hlavní je, že to s vámi všechno klapě naprosto bez problémů.“ Uznání od takového profesionála pro mě znamenalo opravdu hodně. Uznání od člověka, který si zakládal na detailech a vyžadoval to i od druhých, pro kterého profesionalita byla na prvním místě. Tak takové uznání pro mne znamenalo nejvíc a bylo mi tou největší odměnou.

Byl to čas, kdy ještě tak trochu dominovala dechovka. I když dechovka v dnešní době je z velké části ignorovaná, hlavně mladými lidmi, ale nemůžeme

se jim divit, jelikož každá doba má svůj populární hudební trend. Já s bratrem jsme na dechovce vyrostli, když jsme začali hrát v Žižkovské sokolské pohotovostní hudbě elévů. Jen se koukněme na českou hudební historii: Vejvoda, Kmoch, Vacek, Valdauf a desítky a desítky dalších slavných hudebních skladatelů. Jaromír Vejvoda se svojí nesmrtelnou, po celém světě proslavenou a do mnoha světových jazyků přeloženou písní „Škoda lásky“. Tato skladba mě provází celým životem, když jsem se zúčastnil různých večírků, kde bylo zastoupeno více národností. Když zazněla „Škoda lásky“, každý vykřikoval: „To je naše.“ Jenom tak pro zajímavost jsem se jich zeptal, kdo to napsal, ale nikdo z nich neznal jméno autora. Na celé věci je velice zajímavé, že za druhé světové války, na obou proti sobě stojících frontách, zněla stejná, do boje povzbuzující skladba, jenomže v jiných jazycích. Pro Spojence, Američany a Angličany, jako *Roll Up The Barrels* a pro německou stranu jako *Rosamunde*. „Škoda lásky“ si podle mě zaslouží všechna ocenění, která se jí kdy dostala, ať už jako nejoblíbenější skladba roku, nebo jako nejpopulárnější hraná světová melodie.

K mému největšímu zklamání došlo, když jsme pracovali na pořádání prvního Karlova koncertu v roce 2000 v Carnegie Hall. Už tam jsem chtěl zařadit do Karlova programu Vejvodovu Škodu lásky, ale narazil jsem na silný nesouhlas tehdejšího dirigenta Karlovy kapely a hostujícího klarinetisty. Snažil jsem se je i Karla přesvědčit o stoprocentním úspěchu této světově známé skladby. Ale narazil jsem na absolutní nesouhlas, když Tito dva Karlovi vysvětlili, že dechovka v takovém prestižním koncertu, a ještě dokonce v Carnegie Hall, nemá co dělat. Snažil jsem se to Karlovi sám vysvětlit a zaručoval jsem mu stoprocentní úspěch. Připomněl jsem mu, jestli pamatuje dobu, kdy on sám touto skladbou zvedal desetitisícové obecnstvo k potlesku ve stoje v německých halách a tuto skladbu po něm zpravidla chtěli zopakovat. Říkal jsem mu, že jsem viděl mnoho záznamů, a dokonce mám záznamy, které mi poslali z německé televize. Karel jenom bezmocně pokrčil rameny a říkal, že je to jejich názor jako velkých profesionálů, že mají svoje důvody. Navíc řekli, že „Škoda lásky“ jako dechovka potřebuje silné obsazení dechových nástrojů, což byla pravda, ale na druhé straně z dnešního pohledu to byl absolutní nesmysl. V obsazení svého orchestru měli základní nástroje jako trubku, pozoun, klarinet a celou rytmiku,

jako bicí a další. Co víc k tomu potřebovali? Deset trumpet a pozounů? No, absolutní nesmysl.

Oni oba nejlépe věděli, že žijeme v době, kdy je hudba jakéhokoliv druhu založena na zpracování elektronické aparatury. To, co oni měli k dispozici v Carnegie Hall, nemělo jedinou chybu. Jak jsem řekl, skladbu „Škoda lásky“ jsem potkával při nejrůznějších příležitostech a někdy i tak trochu v žalostném aranžmá nebo reprodukci. Přesto k mému překvapení tato skladba našla stoprocentní ocenění u všech posluchačů. Jenom takovou malou připomínku: Zmíněný úspěšný koncert v Carnegie Hall zakončili Karel s Helenkou svou krásnou sérií národních písní a nikdo k tomu neměl připomínku, že jim chybí cimbál...

S další akcí v Carnegie Hall v roce 2002 s názvem „Prague's Salute“ přišli manželé Kotyzovi, se kterými jsme spolupracovali. Pocta patří newyorským hasičům k jedenáctému září, kde hostoval šedesátičlenný orchestr české hradní stráže. Já jsem měl nápad a trval jsem na tom, že budou hrát „Škoda lásky“ a bude je dirigovat Josef Vejvoda, syn skladatele Jaromíra Vejvody. Domluvil jsem to s dirigentem orchestru hradní stráže, který mi okamžitě vyšel vstříc. Nikdy jsem nepochyboval o úspěchu této skladby, ale tohle bylo velké překvapení. Nejenom že následoval potlesk ve stoje, ale měl jsem obavy, že tentokrát snad bude Carnegie Hall i srovnáno se zemí – potlesk ve stoje byl doslova nekonečný a nezbylo nic jiného než píseň opakovat.

Jako perličku pak Josef Vejvodů sáhl do kapsy a vyndal děkovný dopis od samotného amerického prezidenta George Bushe. V tomto dopise prezident gratuloval a děkoval přímo Jaromíru Vejvodovi, Josefovu otci, k úspěchu jeho písně a sdělil mu, jak ohromně povzbuzující náladu a atmosféru tato písnička vyvolala v americké armádě. Musím se přiznat, že pocity byly tak silné, že se mi radostí hrnuly slzy do očí, ale vzápětí moji radost vystřídala lítost a snad i malá dávka vzteku, když jsem si uvědomil, že tento nápad jsem vlastně chtěl uplatnit už před několika lety na prvním koncertu Karla Gotta v Carnegie Hall. Tak bych chtěl jen vyjádřit svůj pocit z výše zmíněných dvou profesionálů, kteří jsou bezpochyby výborní muzikanti, ale hodně špatní byznysmeni.

Dodnes mě neopustil pocit lítosti, když si uvědomuji, že i když celý koncert Karla Gotta s Helenkou tenkrát zapůsobil jako exploze úžasné atmosféry a emocí, tito dva hudebníci Karla o ten zlatý hřeb večera okradli. Byl jsem ale rád, že se mi tento nápad podařilo zrealizovat o pár let později se synem Jaromíra Vejvody Josefem, který mi po koncertě po nesmírném množství obdržených gratulací přišel poděkovat se slzami v očích. Prohlásil, že takovou atmosféru ještě nikdy v životě nezažil a jak si váží toho, že se to stalo právě v Carnegie Hall, že na to v životě nezapomene. Ten den byli přítomni návštěvníci z celého světa. Samozřejmě většinou Češi a Slováci, potom z německy mluvících zemí a nakonec Poláci, Rusové a Američani.

Co si pamatuji, byl to právě Karel Gott, kdo vytvořil před lety takovou druhou silnou vlnu a skladbu „Škoda lásky“ opět proslavil a přitom i sebe po celé Evropě, a to hlavně v německy mluvících zemích. Tedy nevím, jestli ty slzy, co se mi hrnuly do očí, byly slzy radostné, nebo slzy lítosti nad tím, že byl tenkrát Karel připraven o tuto slávu, protože páni profesionálové mu na dechovku řekli NE.

HAUKOVI

Krátce po koncertu Karla Gotta v Carnegie Hall nám Dráčovi oznámili, že Rudy ukončí svou práci v New Yorku a že se plánují natrvalo odstěhovat do Prešova na Slovensko. Opravdu nás to zaskočilo, i když o tom mluvili už delší dobu a my jsme o tom již delší dobu věděli. V první chvíli jsme nemysleli ani na jejich zásluhu, ale spíš na náš osobní vztah. Naše společné zájmy měly tak hluboké kořeny, že naše přátelství trvá dodnes. Využíváme každé příležitosti pro společná setkání, ať již v USA, v Čechách nebo na Slovensku.

Na chvíli jsme se tak dostali do stejné, nám už známé situace, kterou jsme ale byli schopni v krátké době vyřešit. Mezi dalšími skupinami našich známých, které k nám chodily do restaurace, se totiž často opakovaly, zrovna tak u kulturních aktivit, rezervace pod stejným jménem – a tak jsme se ještě více sblížili s Haukovými, které jsme od začátku měli rádi. Chodili k nám do

restaurace a zúčastňovali se našich plesů a ostatních kulturních aktivit. Zlatice pocházela taky z Prešova, Jaro Hauk je pěkný, dobře vypadající chlap, který má svoji prosperující stavební firmu. Měli jsme mnoho společného a od začátku jsme si padli do oka.

Kromě toho, že měl stavební firmu, byl „Mistr Good Party“. Měl kolem sebe neustále skupinu různých slovenských podnikatelů, které každý víkend zval na své letovisko do Hamptonu. Velice si potrpěl na to zvát různé slavné osobnosti jak z kulturního světa, tak i ze světa současných politiků, jako byli velvyslanci a tak dále. Na newyorském Long Islandu, v Hampton Bay, má krásný a velký víkendový dům, který si sám zrenovoval a u kterého se nacházel velký bazén. Mimo to tam měl vybudované velké přístavní molo, u kterého měl přivázanou krásnou velkou loď.

Byl nejen vášnivý, ale i velice úspěšný rybář a jeho dům byl vyzdobený trofejemi z nejrůznějších závodů a soutěží. Zúčastnil se závodů v lovení různých druhů ryb, a to velice úspěšně. Ryby před ním utíkaly až na břeh, aby se tam schovaly. Jednou mu takhle povídám: „Jaro, kdy se plánuješ stěhovat?“ „Já nic neplánuju, proč bych se stěhoval, kde jsi to slyšel?“ ptá se. „Říká se, že se budeš stěhovat do něčeho většího, protože ty trofeje už nemáš kam dávat.“ No, když jsem k němu poprvé přišel, tak mi připadalo, že jsem v nějakém rybářském velkoobchodě nebo muzeu. Prováděl mě domem a u každé trofeje mi vysvětloval, kdy a za co ji dostal.

„Trochu jsem se s rybařením odmlčel,“ pravil jednou, „dával jsem si do pořádku loď, abych byl připravený na další sezonu.“ Já mu na to říkám: „No to jsi udělal dobře, já jsem se bavil tady u tebe s tvým sousedem a on mi říkal, že ty ryby nějak poslední dobou neberou. Zrovna včera celý den rybařil a ani mu to neřuklo, a tak mu vlastně došlo, že celý den jen seděl a učil plavat červy.“ „Manželka chtěla,“ povídá Jaro, „abych s ní jel na celý víkend k její rodině, tak jsem jí řekl, že se mi nechce, že jsem unavený a že budu doma odpočívat, ať jede sama a akorát je ode mne pozdravuje. Ale hned poté, co zavřela dveře a odjela i s dětmi, tak mi to nedalo a řekl jsem si, že mám celý víkend pro sebe a že si pojedu zarybařit. Loď jsem brát nechtěl, jelikož by to poznala, a mimo to mi vzala auto, tak čím bych loď tahal. Tak jsem si na víkend pronajal auto a jel

k jezeru, kde jsem si na noc pronajal bungalov a lodičku, v klidu si tam zarybařil a udělal si soukromý pohodový víkend.“

„No ale zase žádné moc velké štěstí jsem neměl,“ pokračoval, „za celý víkend, oba dny od rána do večera, jsem chytil jednoho malého půlkilového kapříka. Tak když jsem potom přijel domů a udělal celkovou bilanci, říkám si – katastrofa. Teď to navíc domů nemůžu přinést, tak snad abych to někomu dal. Představ si, co mě to stálo. Dva dny pronájem auta, benzín, dva dny pronájem bungalovu s lodičkou, dva dny jídla v restauraci a nevím, co ještě. Když jsem to spočítal, tak mě polilo. Představ si, že mě ten malý půlkilový kapřík stál přes 250 dolarů. To je, co? Co ty na to?“ Koukám na něj: „Když byl tak drahý, tak to jsi ještě měl štěstí, že jsi chytil jenom jednoho.“ Mně to tak trochu vrtalo hlavou, a když jsme se potkali následující víkend, tak mu povídám: „Když sis tak stěžoval, že ryby neberou, nedalo mi to a ochutnal jsem žízalu, ale řeknu ti, vůbec se těm rybám nedivím, no prostě žízala nic moc, hamburger mi chutná víc.“

Po odchodu Dráčových jsme se tedy více spojili s Haukovými, měli kolem sebe výbornou partu. Jaro a Zlatice ve svém letovisku v Hamptonu pořádali každý týden zábavy, kterých se zúčastnilo 20 i více lidí. Haukovi byli dobří hostitelé a výborní organizátoři. Jejich štědrost a pohostinnost neznala konce. Organizace byla perfektní, každý pár přinesl nějaké hotové jídlo, k tomu flašku a třeba i někdy něco více. Během pár minut bylo celé místo vydekorováno a zapojena aparatura, každý k náladě trochu přispěl a s mikrofonom předváděl své schopnosti. Ale co bylo hlavní, všichni návštěvníci se mezi sebou znali a nikdy tam nedošlo k nějakému vyhrocení, výstřednostem, a to ani po požití alkoholických nápojů. Druhý den ráno, tj. v neděli, všechno zmizelo a celý dům vypadal, jako kdyby se vůbec nic neodehrálo. Ráno se uvařila společná snídaně, potom se šlo do bazénu, kde jsme někdy hráli vodní volejbal, někdo zůstal venku a někdo vevnitř koukal na televizi. Potom dámy převlékly postele, okamžitě všechno vypraly a vše bylo připraveno na příští večírek. Pokaždé, když se odjíždělo, byl celý dům perfektně vyluxovaný, čistý a upravený, jako když se přijelo.

Když jsme koupili dům v Queensu a začaly rekonstrukce hlavně na našem bytě ve třetím poschodí, jedna z hlavních prací byla odstranit všechny stěny,

které mezi sebou oddělovaly kuchyň, jídelnu a obývací pokoj. K tomu patřilo přesunout veškerou elektriku, vypínače a zásuvky, plynový přívod na kamna a odstranit topná tělesa a propojit je opět mezi sebou do jídelny, aby nebyla narušena cirkulace. Vzhledem k tomu, že jsme odstranili nosnou stěnu, museli jsme ji nahradit dlouhým nosným trámem přes celou délku kuchyně a jídelny. V tom právě chci poděkovat ještě jednou Jarovi, že mi trám nejen věnoval, ale pomohl se svými lidmi tento dlouhý trám usadit.

Když jsem dělal s Karlem kanadské turné, tak s námi letěla celá parta vedená Jarem. Na torontském letišti jsme i s místními krajany, pro Karla a jeho muzikanty, připravili slavnostní uvítání kanadskými indiány. Při zahájení americké tour jsem se s Jarem domluvil, že po jejím zakončení strávíme u moře v jejich rezidenci s Karlem a celou kapelou takovou odpočinkovou dovolenou. Karel a kapela to uvítali. Nakonec jsme udělali na počest Karla velkou oslavu, která se protáhla na několik dní. Všichni si hlavně chtěli užít mořských ryb, k čemuž tam měli velkou příležitost. V první řadě většinu ryb a škeblí Jaro nachytl čerstvých, a to plno různých druhů, takže bylo co ochutnávat. Mimo to jsme nakoupili bedny langust a krabů, takže kam se člověk podíval, všude byly mořské plody.

Jaro objednal speciální Karlovu barevnou sošku z ledu, kterou postavili hned vedle bazénu na podstavci. Soška měla speciální duté kanály. Nahoře jste nalili do Karlovy hlavy vodku nebo jiný likér nebo cokoliv jste chtěli ochutnat, dole vám to pak vyteklo lahodné a vychlazené přímo do vašich úst. Několik žen Karlovu sošku tak zbožně obletovalo, dotýkaly se jí, jako by to byl sám Karel. Labužnický vychutnávaly různé likéry, které procházely soškou Karlova těla, až úplně zapomněly anebo nedbaly na účinky alkoholu. Naštěstí z toho bylo druhý den jen bolení hlavy.

Karlova ledová socha při vši údržbě vydržela dva dny. Potom ji položili na stranu na sud piva, aby ještě využili roztávající led na chlazení. Ráno takhle po snídani Karel stojí u okna a volá na mne takovým smutným hlasem: „Jirko, pojď se na něco podívat. Vidiš, to jsem celý já. Dva dny mě tady ženský olizují a koukni, jak jsem dopadl a co ze mne zůstalo.“ Ukázal mi na sud piva, na kterém se zuby nehty držela už jenom Karlova hlava ze zbytků ledu ze sošky.

Každý den se hodovalo, tancovalo a užívalo bazénu do pozdních hodin. Za možnost využívání těchto prostor vzdávám Haukům veliký dík ještě dnes. Přes den probíhaly různé aktivity, jako vyjížďka na moře na rybaření, volejbal a různé jiné piknikové hry.

Už předtím, po úspěšné Carnegie Hall, jsem udělal takovou celkovou bilanci. Neproděvali jsme, ale extra vydělané peníze jsme investovali do projížďky lodí, takže jsme vlastně ani nevydělali. A naše spokojenost byla doprovázena tatínkovým ponaučením, že „když se učíš svými chybami, tak je to pozdě, to už seš blbej“.

KAPITOLA DRUHÁ

KANADSKÉ TURNÉ 2008

Se svým úspěchem v Carnegie Hall Karel probudil u emigrantů ještě větší zájem o své koncerty. Dokonce pro ně vystupoval i dvakrát do roka, většinou v New Yorku. Tentokrát jsem se rozhodl pro velký zájem kanadských fanoušků udělat koncerty v Torontu, Edmontonu a Vancouveru. Nebyly to jenom úspěchy samotných koncertů, ale po každém z nich následovala autogramiáda a recepce, což určitě patřilo k vyvrcholení celého večera. Tam se ukázalo, jak moc fanoušci toužili po osobním setkání s Mistrem.

V Torontu v Kanadě, kam Karel s muzikanty přiletěli, jsme měli také několik zážitků. Jak muzikanti po jednom vycházeli, já jsem stále vyhlížel Karla. Všichni už byli venku a Karel pořád nikde. Felix Slováček šel mezi posledními a já jsem se ho otázel. „Nevím,“ odpověděl, „ale viděl jsem, že ho tam emigrační policajti tak trochu dusili.“ Říkám si, půjdu mu pomoci, vím, že Karel byl na tom se svou angličtinou dobře, ale přesto se občas na mě obrátil o pomoc. Dokonce i při generálce už kontroloval hlediště a koukal, kam si mě posadí. Několikrát se stalo, že si Karel připravoval uvítací nebo děkovný proslov už večer předtím. Jednou dokonce už v letadle, když jsme se přesunovali z místa na místo a on většinou přišel ke mně s hotovým proslovem a slovy: „To víš, já potřebuju tu angličtinu trošku učesat. Anglicky mluvím většinou, jen když přijedu sem za tebou.“

Fanouškům bylo jedno, jak to zní nebo jestli je to správně anglicky. Byl jejich miláček, a i kdyby jim vyprávěl o pohřbu svého dědečka, tak mu budou

tleskat. Při svých děkovných chvalozpěvných proslovech mezi skladbami, v místech, kde to bylo možné, mě posadil blízko, takže v momentě ovací se ke mně přitočil a jenom tak mezi zuby si řekl o nápovědu.

V Torontu na letišti jsem se vydal dovnitř do vstupní haly, kde sídlil imigrační úřad. Už na dálku jsem Karla viděl a chtěl jsem se vydat k němu. Ale zastavil mě sekuriták, že tam nemůžu. Řekl jsem mu, že jsem jeho manažer a on nemluví anglicky, proto pro mě poslali, což tak úplně pravda zase nebyla. Prohlíželi Karlovy papíry a on už mě zdálky vyhlížel: „Jé, Jirko, to je dobře, že jsi přišel, aspoň ti můžu říct osobně, že to je hrozný a že to kanadské turné musíme zvládnout beze mne.“ Ptám se jich, co je za problém, že já jsem jeho manažer. Tak se mě začali ptát na účel jeho návštěvy a kontrolovali pracovní vízum. Ukázal jsem originály, jména měst a haly, ve kterých Karel bude mít koncert. Když jsem řekl jména měst a koncertních sálů, oficír se jenom tak cynicky ušklíbal. Řekl jsem mu, ať se podívá na naše webové stránky. S úsměvem mi odpověděl, že to tedy udělá. Na počítači vyťukal Karlovo jméno a říkám mu, ať si najde „Canadian tour“. On se naklonil k obrazovce, chvíli koukal do počítače a polohlasně si četl pro sebe. Zvedl hlavu a optal se: „Is this for real?“ Je to pravda? Já jsem jenom kývl hlavou a povídám, že samozřejmě. Najednou se postavil, srazil paty, zasalutoval, koukl se na Karla a povídá: „Welcome to Canada, Maestro.“ Karel se na mě podíval: „Co jsi mu řekl, že ho to tak najednou změnilo?“ Říkám: „Karle, tady jsou velice pobožní a já jsem mu řekl, že jsi Gott – Bůh. On si to ověřil ve tvém pasu a zjistil, že je pravda, že jsi opravdu Bůh.“

Později, když Karel procházel z jedné haly do druhé, praví: „No to se mu vůbec nedivím, že srazil paty a zasalutoval. Jirko, to je nádherné. A ten zvuk!“ Opravdu, pro mě bylo vždy důležité dát Karlovi „only the best of the best“. Jenom to nejlepší z nejlepšího.

V Torontu jsme zorganizovali Karlovi velké přivítání. Jedna známá z Kanady se s námi domluvila a objednala z indiánské rezervace pravou indiánskou skupinu a indiáni, vyzdobení barevným perím, tancovali za zvuku svých bubnů po celé letištní hale. My jsme ho jako vždycky vítali s velkým transparentem: „Karle, vítáme tě v Kanadě.“ Karel mi neopomněl ukázat svůj obdiv a vždycky mi za takové věci děkoval: „Jirko, já už o tom přemýšlím

v letadle a říkám si, co mi asi ten Jirka připravil za překvapení tentokrát.“ „Karle, ne pro každého se to dá dělat, ale ty si to určitě zasloužíš a to definitivně ke tvojí kariéře patří, pro tebe to dělám rád,“ odpovídal jsem.

Když jsem začal dělat reklamy pro kanadské turné, ozval se mi jeden Slovák, kamarád Richard Šticha, a nabídl nám pomocnou ruku pro Toronto, že by si vzal na starost recepci, která následovala po Karlově koncertu. Jako perličku objednal profesionálního fotografa, který si tam vybudoval takové improvizované studio. Vyfocené snímky byly okamžitě zhotoveny a fanoušci měli možnost si je hned nechat Karlem podepsat.

Na tento koncert jsem také pozval Tomáše Baťu s manželkou. Seděli jsme spolu a on se mě najednou ptá, co pan Gott. Říkám, že pro něj dojdou. Našel jsem ho u toho fotografa a nechtěl jsem věřit svým očím. Karel se se všemi individuálně fotil a já koukám – on od těch fotoblesků měl červené oči jako angorský králik. „Jirko, jsem ti vděčný, že jsi mne z toho vytáhl, já už na oči nevidím. Mimo jiné jsem rád, že se mohu osobně setkat s panem Baťou,“ děkoval Karel. Najednou pan Baťa udělal Karlovi nabídku: „Pane Gott, já tady mám v Torontu muzeum s botami. Mám tam boty Franka Sinatry, Elvise Presleyho a potom i dalších slavných lidí – ať už sportovců, nebo politiků. Pane Gott, já vás za vaše boty nechám vybrat jakékoliv boty z mých výrobků a dám vám, kolik párů budete chtít.“ Karel se omluvil a na svoji obranu prohlásil: „Vy tady jmenujete samá světová jména, to moje boty by pro vás nic neznamenalý.“ Pan Baťa to nevzdával, ale Karel to nakonec neudělal. Druhý den, když jsem na Karla čekal a on se sprchoval, jsem seděl v jeho pokoji a moje oči padly na Karlovy boty ve skříni. Vzpomněl jsem si na včerejší debatu s panem Baťou a řekl jsem si, že ničemu neuškodím, když obohatím svoje vědomosti o Karlovi i v tomto směru. Šel jsem, jednu botu jsem si vzal a začal si ji prohlížet. V duchu jsem opravdu obdivoval kvalitu jeho bot, tu jemnost až rukavičkové kůže a vůbec úžasnou eleganci. Kouknu dovnitř a tam natisknuto zlatým písmem: Made in Italy. „Karle, ty Baťovy boty, co ti nabídl, jsem neviděl, ale vůbec se ti nedivím,“ schvaluji mu.

U tohoto kanadského turné jsem se rozhodl pro slavného fotografa Františka Jirásku. Bylo to jedno z mála rozhodnutí, na kterém si dodnes nemůžu nic vytknout. S Františkem jela jeho manželka Eva jako jeho asistentka, která

byla vytížená asistencí Františkovi a natáčením videozáznamů. I když jsem se s oběma znal, tak doba prožitá s nimi v Kanadě nás spolu ještě více sblížila a prohloubila naše přátelství, které trvá dodnes. Oba byli v každé situaci velice nápomocní, hlavně Karlovi, svoji funkci plnili na 100 %. Jak jsem tak schopen se orientovat v současné české kultuře na domácí půdě, tak vidím, že František Jirásek se neustále pohybuje mezi fotografi na špičce. Protože byli oba po celou dobu v Kanadě Karlovi velice nápomocní, jejich přátelství se tím prohloubilo. Karel si našel u Jirásků jakési zázemí pro odreagování a uvolnění od svých povinností.

Františka jsem poznal v dobách, kdy Česká pošta ještě pracovala na plné obrátky. Po prvním pořádání Mánesových teras s mým parťákem, tehdejším pronajímatelem Mánesu Josefem Kočovským, jsem dostal dlouhý dopis, ve kterém se mi František představil a vysvětlil mi, za jakým účelem mi dopis posílá. Jednalo se o Vládu Lichnovského, jako český Elvis revival, o kterém psal: „Pane Suchánek, my se neznáme, ale já bych si vám dovolil doporučit CZ Elvise jako velice hodnotnou atrakci k takovým událostem, jako jsou Mánesovy terasy.“ Elvisovo vystoupení jsme uskutečnili několikrát i při jeho návštěvách v USA ku příležitosti různých krajanských plesů a jeho koncertů. Přátelství Jiráskových s Karlem Gottem se dostalo až do osobní roviny. Františka a Evy si velice vážím a musím Františkovi poděkovat za uznání, které mi udělalo velkou radost. Tím, že jsem se pro ně rozhodl a vzal je na kanadské turné, jsem k jejich vztahu s Karlem přiložil do ohně i já svoje polínko. Františku a Evo, to je jedna z věcí, které ve mně zanechaly hřejivý pocit.

Samotné cestování z města do města nám v první řadě vždycky dalo několik volných dní, pro které jsem vždycky předplatil nebo domluvil nějakou aktivitu. Většinou se jednalo o nějakou specialitu nebo prohlídku města. Karlovy recepty za sebou zanechávaly plno příhod, zrovna tak jako naše autogramiády. Kdybych to měl absolvovat ještě jednou, tak bych si na to objednal dva po zuby ozbrojené a abnormálně svalovitě vyvinuté muže, kteří by se nezalekli útočících náruživých žen.

Jedna příhoda, která se mi vryla do paměti, se odehrála v Edmontonu v Kanadě. Vytvořila se fronta, jaké jsem znal z padesátých let, když se táhly přes

půl bloku ulice od řeznictví, když náhodou dostali maso. Jenže při porovnání těchto dvou front, mezi tehdejšími řeznictvím a momentální Karlovou autogramiádou v Edmontonu, byl ten rozdíl, že na konci Karel nekřičel jako ten řezník, že má vyprodáno. Karlova fronta se kroutila jako had, Karel se fotografoval, podepisoval a to nepřeháním, když některé fanyanky si troufaly políbit ho na tvář. Jejich otázky nebraly konce. Já jsem jenom pořád chudákovi Karlovi připomínal: „Karle, podepisuj, ale už konči, už musíme jít, už jsme měli být půlhodiny na recepci.“ Karel jenom s úsměvem zkontroloval dlouhou frontu. „Koukej, jak to rychle ubývá,“ povídal. S tím jsem nesouhlasil a viděl to naopak. Ale já jsem mu ze své kapsy plné Karlových fotografií dával jenom po částech a musím nakonec potvrdit, že opravdu rychle ubývaly.

Také tam došlo k několika nepříjemným situacím. Jedna z fanynek, když jí Karel podal podepsanou fotografii, si v rychlosti rozhrnula blůzu a chtěla, aby se jí Karel podepsal fixou na prso. Karel v tom momentě zkameněl a já si hned uvědomil, že to já jsem tam na tuhle špinavou práci. Klimatizace v celé hale tak burácela a byla tak silná, že byla zima. Nic jiného mě v ten moment nenapadlo, než že jsem jí řekl: „Slečno, prosím vás, zahalte se, ať nám tady nenastydnete, ještě nás budete soudit.“

Ale to nebylo ještě všemu konec. Po dalších asi dvaceti fanynkách přišla další odvážná Amazonka, ta ani nečekala na fotografii, zvedla sukni, stoupala si bojovně před Karla a trvala na tom, aby se jí zpěvák podepsal na spodní kalhotky. Ale to už jsem byl po té první příhodě oprsklý: „Slečno, vy máte krásné kalhotky, už můžete tu sukni pustit dolů. Musíte mi říct, kde jste je koupila, rád bych něco z Edmontonu přivezl manželce a tyhle by jí určitě udělaly radost.“ Korunu tomu dal Polák, který stál vedle mě a já jsem mu pořád říkal, aby šel do fronty. Polák doslova vykřikl: „Proszę pana, te majtki są ładne i także to co pod spodem.“ Vtom se na ni otočil: „Proszę pani, proszę się jeszcze nie ubierać, nie jesteśmy jeszcze w hotelu.“ Ani poté to nebylo všechno. Hned několik lidí za ní stála tři mladá, obzvlášť hezká děvčata, asi 17 let, každá z nich měla na sobě tričko a vpředu měla namalované a takovým tím pozlátkem vysypané třpytivé srdce a v něm napsáno zlatým písmem: I LOVE KAREL GOTT. Karel chytil druhý dech a hned se vžil do situace. Najednou postřehl, že jedna z nich má

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Já, Karel Gott a můj život v emigraci.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.